

Andrei-Cătălin Pușcașu

AȘTEPTĂ-TE LA NEAȘTEPTAT

www.lectiideviata.ro

Cuvânt înainte

Această carte a fost scrisă pe parcursul a mai multor ani de zile și vine ca o încununare a lucrurilor pe care le-am învățat de-a lungul timpului despre viață.

Este o nuvelă cu iz ironic, dar are în ea și învățături despre viață, întâmplări amuzante, chiar și o frumoasă poveste de dragoste care te va înduioșa până în măduva oaselor.

Cartea va continua, este doar începutul unei serii și îți face cunoștință cu misterul necunoscutului zilnic, chiar de când deschizi ochii dimineața.

Nimic nu este conform planului, socotelile de acasă niciodată nu se potrivesc niciodată cu cele din târg.

Te invit să explorezi necunoscutul, să nu te aștepți niciodată ca lucrurile să iasă într-un anumit fel. Ele vor ieși așa cum a fost să fie.

Totul va fi așa cum a fost sortit să fie, totul se va-ntâmpla spre binele tău suprem, din fericire, fiecare alegere pe care o faci.

Capitolul 1

Intro

Se zice ca trebuie să te-aștepți la neașteptat, deci am s-o iau ca atare și am să merg mai departe, în deplin control, fiind eu însumi în acest răstimp.

Trăind anticipat, senzații vin, senzații trec, și pleacă de parc-aș avea deja`vu peste deja`vu, și devin din ce în ce mai realist, și mă simt din ce în ce mai trecător, totuși mai indiferent știind ce m-așteaptă. Și ce m-așteaptă până la urmă?

Era un îngrijorător ceas de 3.00 prin ungherele marginășului cartier micro noaptea, mă mișcam abil cu ‘adidas-urile’ printre mlăștinoasele gropi ce reconstituiau infidel imaginea unui traseu de munte, dar la un strat de ozon aproape de zero și o vegetație aproape inexistentă, blocurile inestetice, într-o nuanță închisă, cu o arhitectură primitivă, o imagine aproape pitorească.

În timp ce partea mecanică a creierului lucra la slalomurile printre gropi să nu-mi rup gâtul, partea de logistică dezbătea vizavi de subiecte mai puțin robotice...mi-e dor!

Vruum! Mă trezesc mai ud ca de după un duș, din cap până în picioare, cu o apă rece ca gheața, și cu un zâmbet colorat în apropiere, un țăran cu două clase mai mult decât trenul a avut grijă să-mi facă o surpriză: :” Fir-ai tu să fii de nenorocit!” .

Da` cin` se crede, Andreea Marin? Să-mi fac mie surprize pân` mă lasă ud, în toiul nopții?Ahh, România mea dulce-amăruie, îmi trebuia mie plimbare la ora asta!

Tiptil, îmi văd de drum, îmi arunc privirea peste stradă căci aud lătrături enervante, și observ claie peste grămadă câțiva maidanezi ,zburători’ ce-și făceau veacul în zonă și săreau la mașinile care treceau în viteză mare, duc o viață interesantă, ce pot să zic. Distras în continuare de peisagistica sub lumina felinarelor, cu capul sus îmi continui direcția, dorind s-ajung degrabă acasă, neștiind cu exactitate de ce, vreau doar s-ajung acasă Opresc, ca de obicei la chioșcul din colț, cu atenția îndreptată spre sucuri, raftul doi – dreapta, atracție neașteptată pentru un Sprite la doză, îmi iau două și o întind, timpul trece iar somnul e rezervă, așteapta sa fie pus în teren ... și asta fac imediat ce ajung acasă, după rugaciunea zilnică de seară.

În timp ce-mi vedeam de drum, cu fiecare pas pe care-l făceam, aveam, în permanență, sentimentul că am mai trăit toate astea, sau că ar trebui să le fac în cronologia asta, că există deja planul stabilit, că eu nu fac decât să-mi urmez instinctele, dar, în același timp, știam că liberul arbitru e în situații ce țin de noi, mici decizii pe care le luăm, pe moment sau în perspectivă. Așa să fie? Oare există un plan măret, în fața căruia fiecare își îndeplinește instrucțiunile, iar dacă încearcă să-și depășească condiția sau încearcă ceva ce nu era prestabilit, ajunge ca sorții să-i fie potrivnici? Ca-n Romeo și Julieta? Atunci, cum mai rămâne cu ambiția, cu nelimitarea, cu autodepășirea? Sunt toate concepte abstracte? Ne îmbătăm cu apă rece? Schimbările nu sunt binevenite, aici, pe Pământ? A fi pământean este o binecuvântare sau nu? Părerile ar putea fi împărțite, totul se-nvârte în cercuri, ajung la aceeași concluzie de fiecare dată : suntem oameni.

Astea mi-s gândurile ce mă frământă în permanență, ce nu-mi dau pace, ce nu mă lasă să-mi trăiesc prezentul, ci să meditez asupra generalităților. Fac ceva ce n-ar trebui să fac? Ar trebui să-mi văd de treabă și să merg mai departe, prefăcându-mă că nu se întâmplă nimic? Există riscul să deschid o cutie a Pandorei în condițiile de față?

Și, în timp ce îmi puneam aceste întrebări, somnul mă luă pe nesimțite. Am adormit. Somnul este singurul refugiu care mi-a mai rămas. În timp ce dorm, nu pot conștientiza situația, nu pot să mă

împotrivesc, timpul trece, organismul se odihnește, se reface,
subconștientul își face datoria și visele acaparează realitatea, o fac să
dispară ...

Ora 07.00 A.M, ceasul sună de zori, dar eu nu-l aud. Sunt
prea afundat în vise, e prea dulce somnul.

Același glas, aceeași îmbrățișare mă trezește, același
sentiment de nesomn, același dezgust pentru cotidian. Și, rutinic, îmi
arunc picioarele în papuci, îmi limpezesc gândurile-mi adormite și în
graba mea reușesc să o scot la capăt pentru a ajunge la timp, vise! Ca
de obicei, mă mișc în reluare în primele minute, și nu reușesc să
compensez timpul pierdut, totuși continui și nu dau înapoi, e un
necesar, e o necesitate, e o obligație.

Arunc mâna-n buzunar spre cheile de la mașină, ceas- verificat,
portofel – verificat, o privire în oglinda, costumație impecabilă –
verificat, cap pe umeri – lipsă, figură de copil – verificat.

În chinu-mi de-a deschide mașina, crezând orbește că
închiderea centralizată este stricată, cu fața șifonată de somn, observ
printr-un gest inteligent de-a deschide ochiul că e cheia greșită, pfuu!
Mă înarmez degrabă cu singurul card de la interfon disponibil asupra-

mi, deschid, alerg pe scări ... parcă aveam un deja vu sau mai curând o presimțire.

Un zgomot în van, totuși sesizabil, îmi distrage atenția. Mă opresc preț de câteva secunde, liniște funerală, îmi zic că mi s-a părut. Ajung să iau și cheia potrivită, cobor scările de data asta mai atent, însă aceeași liniște, niciun zgomot, nicio presimțire.

Offf, tre` să mă las de sucurile astea intoxicate cu E-uri, mă cretinizez. Pornesc motorul, nu e necesar să-l ambalez prea mult, pare cald deja, hm! Paranoia mă îndeamnă să verific și alte semne distinctive, însă o las baltă verificând ceasul instinctual și accelerez în trombă cu agasante scârțâituri de roți (arshh, cauciucurile mele Pirelli noi!), și cum vreau să-ncep cu dreptul ziua, dau drumul la radio cd-ul meu tunat, cu un display de 7 inch, touchscreen, cu adaptor bluetooth, port usb, ce este conectat la un Apple Ipod Nano Remixed For Fingertips cu touchscreen la rândul-i, și începe să ruleze o piesă numai bună pentru a-mi da starea de spirit necesară, vreau o piesă verde să mă îndemne la meditație, o piesă ce-mi creează dependență... dau random și minune : Lloyd Banks ft. Jeremih – I don` t deserve you ... și ritmu-i lent mă face să fiu mai profund și mă relaxează :

I think I love you, don` t let me get in the way (Get in the way)

Don` t let me stop you girl, from doin your thing (Doin your thing)

‘Cause I don` t deserve you (NO!) I don` t wanna hurt you, play with

your mind

Have you runnin in circles, don't let me get in your way (Get in your way)

Yeah!

Ajung la timp ... să văd că oamenii și-au început ședința fără mine; de ce nu mă miră?!

Totuși, un tușit și un scuze spus printre dinți salvează aparențele, mă aranjez, îmi scot tematica, laptop-ul, scornesc planul de afaceri la care ar fi trebuit să mă gândesc un întreg semestru, și oprindu-mă o secundă din ce făceam, observ toate privirile din jur săgetându-mă. What the fuck?! Îi confrunt cu privirea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și aud o remarcă seacă :

- Deci, domnule David, cum va fi?.

Automat am conștientizat după tonul vocii sale, că nu era prima dată când a adresat întrebarea cu pricina, damn! Încerc să par dezinvolt, și neafectat de priviri, și îl sfidez :

- Aveți din întâmplare o priză prin apropiere, mi-a murit bateria la laptop acum! sorbeam momentul

- Acum? Dar ... bine, continuăm ședința! (idiotule, tre` să ai tu scoatere de fiecă dată!). Domnule David, dumneavoastră veți avea

onoarea să prezentați proiectul imediat după ce domnișoara Ionescu ne prezintă agenda pentru dezbaterele de astăzi, spuse Corbul.

- Prea bine, domnul meu!mă urăște măscăriciul, îmi zic în gând.

Contemplam spre orice peisaj, orice obiect, orice orice ticăit al pixului, orice, numai proiectul nu-mi stătea în minte, o zguduiam ce să mai!Îmi veni și rândul, după ce domnișoara Ionescu a început să prezinte plictisitoare programă pentru săptămâna în curs “ în primele momente ale zilei trebuie să ne fixăm prioritățile” , “ marketingul are nevoie de idei inovatoare, trebuie să se axeze pe gusturile celor dornici... clientul nostru, stăpânul nostru”, etc.

Urmez.

Și aud iarăși, dintr-un colț, vocea măscăriciului, adică a domnului asociat, domnul Panait, rivalul meu june. Înnebunit de indiferența mea și clocotind sub masca de domn, mă invita în fața tuturor să le prezint minunatul plan de restructurare – dezvoltare a firmei. Ei bine, cu temele nefăcute tot nu-mi este jenă, mă bazez pe puterea mea de improvizare și imaginația bolnavă care de multe ori m-a scos din cea mai adâncă prapastie, așa că îmi iau figura unui cultivat, prea-interesant, atotcunoscător în ale muzicii și a pieței actuale, încep

cu un ‘bine v-am gasit, dragii mei’ și am continuat cu enșpe principii despre artiști și nevoia de o schimbare în peisagistica actuală de pe piață muzicală, despre falsa moralitate, despre mercenariatul altor case de discuri și alte chestii pe atât de uzuale, pe atât de neinteresante. Încerc să reduc pe parcurs din quantumul de vrajeală pe metru pătrat, întrerupt din frază în frază de ‘scumpul’ meu asociat ce-mi fluiera sus și tare să trec la subiect, și în cele din urmă , împins de împrejurări îmi amintesc de-o carte antică, desprăfuită de mine din librăria bunicii ce avea un titlul sugestiv “Clasicul rămâne clasic”, și îmi jubilează mintea să diversific artiștii aflați sub casa noastră de discuri, să încercăm să facem transferuri, oferte tentante și să tatonăm orice artist ce îi expiră contractul în viitorul apropiat, și chiar mai bine de atât, să mai căutăm să amortizăm astfel de investiții și prin promovarea de artiști noi și nemaiauziți, jucând la loterie practic.

Auditoriul n-a avut o reacție tocmai ostilă, toți reușeau să schițeze un zâmbet, să se consulte între ei – aprobând prin mișcări ale capului, toți, cu excepția asociatului care a ramas incremenit, neastepandu-se la o asemenea propunere. Il vedeam cum strangea din dinti si-l picurau sudorile fara voia sa, tradandu-l si preluand initiativa de-a ma aproba, schimbandu-si la 180 de grade atitudinea. Fals!Cauta sa ma sape, el e genul de persoana conservatoare, nu ii plac riscurile, nu ii plac jocurile de noroc, iar eu am propus practic unul, si unul prea riscant chiar pentru

conceptiile mele. Se gandeste probabil “ cine se crede si junele asta de vrea sa-ntoarca firma cu fundu-n sus, e exagerata de data asta ideea!”

E totusi constructiva alternanta asta bine – rau, conservator – novator, good cop – bad cop, fiecaruia i se potriveste manusa rolul, si se creeaza un echilibru necesar, ne limitam reciproc si nu avem tendinta sa abuzam de putere. I-am citit pe fata dezacordul, si toata aceea forfota in ajutorul valului de schimbare ce l-am propus a fost doar o formalitate, ma va chema in biroul lui in XX minute dupa incheierea sedintei, va tipa ca un descreierat si va scoate flacari pe nas, ha ce amuzament m-asteapta spre disperarea lui. Dar ma va lasa, a avut o pozitie in public si ca sa nu para nebun, si-o va mentine temporar, si desigur sa-mi arate cat de asociati suntem si ca suntem egali in drepturi asupra a tot, pa` dracu`! Are tendinta de-a se implica si de a da 110 % pentru interesul sau si pentru a-si umple buzunarele-i de preot pana la refuz, il doare pe el in cot de egalitate, de asa-zisa prietenie ce ne-o afisam cand ne imbatam crunt, ca porcii!

Ei bine, mandru fiind de capacitatea mea de-a ma scoate cam de fiecare data, ma asez la locul meu, in celalalt capat al mesei cu schimburi de priviri cu Corbul (Panait, pana – pasare – corb), care ar musca din bordura in momentul de fata!Ha-ha!Se termina in cele din urma si sedinta, si nici n-apuc bine sa-mi citesc ziarul, ca-mi si suna-n secunda doi telefonul, ghici cine?

- Panait sunt, misca-ti fundul in biroul meu!(boule) inchizandu-mi telefonul in nas.
- Imediat, Pana ... nici n-am apucat sa-i raspund ca auzeam sunetul tonului de ocupat, spunandu-mi : tipic ceausistului.

Imi scot din bar un Jack fals (luat cu japca de la un vames corupt), il sorb cu placere si cu o viteza fantastica de-am crezut ca-mi ia foc limba, si dupa un oftat binevenit ma ridic de la biroul prafuit (am s-o biciuiesc pe femeia de serviciu intr-una din zile!) cu gandul ca tre` sa ma cert incepand de luni dimineata, sper sa n-o tin asa toata saptamana, neah!

Intru brusc in birou, si ranjesc spre Corb care se facea c-are treaba (iar o freaca), in timp ce usa din spatele meu se tranteste (dupa cum am vrut), si Corbul tresare de parca s-a trezit atunci din somn.

- Buna dimineata, domnule asociat!zic eu, in zeflemea.
- Buna ziua, buna dimineata era cand am venit eu!replica satisfacut c-a scos maxima vietii lui.

- Carui fapt ii datorez oroarea, pardon onoarea?(tu ai vrut-o).

Ridicand o spranceana, fixandu-ma cu privirea, prefacandu-se ca n-a auzit nimic, de fapt n-are replica, imi spune :

- Ia un loc, te rog!Avem atatea de discutat , nici nu-ti imaginezi.
- Sa nu-mi zici ca iar ai probleme cu Diana!
- De fapt, nu!
- Atunci ce e, batrane? Sa stii ca nu-ti pot vinde actiunile, daca despre asta este vorba.
- Hai lasa gargara si lasa-ma sa trec la subiect, n-am timp de pierdut!cu un aer de copil chinuit
- Sunt numai urechi.
- In legatura cu propunerea ta de astazi, sper ca nu ai de gand s-o pui si-n aplicare, nu-i asa?Adica nu in totalitate cel putin, am dreptate?
- Ba chiar am ganduri serioase in legatura cu ce am propus, consiliul a fost de-acord si inclusiv tu ... din cate-mi amintesc.

- Am spus da ca sa nu par ridicol, nu fi idiot! Ai sa te prezinti saptamana viitoare la sedinta cu o noua propunere care, inevitabil, o va inlocui pe actuala, si toata lumea va fi fericita, inclusiv eu.

- Mai, sigur n-ai nicio problema cu Diana?

- Nu! Si inceteaza sa ma mai iei peste picior cu cea Diana, suntem in regula, spune-mi da si dispari din biroul meu.

- Ia-o usor! Nu incercam decat sa aflu supararea ta, in plus mi-ai spus ca nu esti fericit!

- Iesiii! Astept totusi sa te razgandesti, sigur nu va merge ...

- Totul pana la proba contrarie, dragul meu!

- La revedere, tampitule!

- Multumesc, au revoir, mon ami!

Am reusit sa scap cu viata, multumesc Doamne! Imi spun totusi c-a iesit bine, spre deosebire de alte ,discutii' purtate cu el, a fost chiar calm acum, hmm. Pe langa toate astea, ies in reluare din birou, las usa deschisa spre disperarea lui si auzindu-l cum urla, putand fi usor

confundat cu George of the jungle. Ha-ha-ha! Plec in cele din urma cu gustul victoriei asupra-mi si ii fac din ochi secretarei sale, iar ea imi lasa in buzunar un biletel : „ Bravo gagiule, stii sa faci o femeie fericita. Propunerea mea ramane in picioare, sa stii”. Arunc biletelul in primul cos de gunoi intalnit, dupa ce-i dau foc (doar nu m-am tampit sa las asa ceva la vedere), si ii cer secretarei sa-mi trimita o lista pe e-mail cu numarul de telefon, numele si motivul celor care-au sunat pana in momentul respectiv. Mi-a raspuns prompt cu un scurt „ imediat, domnule David”, iar eu i-am multumit si mi-am vazut de gandurile-mi pe masura ce m-apropiam de biroul meu. Dupa ce-mi deschid agenda, observ un lucru insemnat in dreptul datei de astazi, 5 august 2007 insa nicio mentiune, mda! O sun pe secretara, si-o rog sa investigheze misterul, sa-mi sune pana si administratorul de la bloc pentru a afla. O rog ca sa preia in continuare apelurile si ca nu pot fi deranjat decat daca e urgent, motivez pe motiv ca am o tona de lucruri de facut si nu stiu cu ce sa mai incep. Da` sigur, am un chef nebun de lucru luni dimineata, dar tre` sa salvam totusi aparentele, nu-i asa?

Arunc o privire per ansamblu asupra biroului, e relativ mic, chiar minion in comparatie chiar si cu a unui simplu angajat, modest, fara lcd-uri intinse pe pereti, fara enspe mii de camere montate la vedere pentru a creea inhibitie, fara Picasso-uri, Rembrandturi sau Mona Lise agatate de vreun designer cu vreun seif ascuns, nu, chiar deloc. E un spatiu practic pentru ceea ce am de facut, un birou in partea frontala,

prevazut cu suport pt monitor, 2 sertare laterale si unul central cu yale, un dulap in stanga pentru documentatie, un scaun directorial, unul simplu in partea opusa si cateva flori pe ici pe colo ca sa atenuez din sobrul creat de simplitate. Nu am nevoie sa fac impresie artistica, fara efecte speciale, fara exagerari, fara! Nu am nevoie sa ies in evidenta, prefer sa-mi pastrez anonimatul, nu m-ascund, insa n-am nevoie de atata atentie, ma simt in largul meu in umbra. Deodata suna telefonul, era secretara :

- Domnule David, va cauta un anume domn Traian, spune ca e urgent, ce fac?
- Poti sa-i faci legatura, multumesc! spun cu o siguranta care nu o aveam, in timp ce incercam sa-mi amintesc cine e acest Traian
- Buna ... ziua, domn... ule David! cu cateva intermitente
- Buna ziua! replic, nestiind inca cine e si ce vrea, insa avand certitudinea ca suna de pe un mobil, nu se afla intr-o zona cu semnal si asteptand sa-mi spuna ce vrea.
- Nu cred ca ma cunoasteti personal, dar veti avea ocazia , fie ca o veti dori sau nu.

Am ramas perplex la auzul cuvintelor distorsionate calm spuse.

- Continuati, va rog! cu un calm care iar nu-l aveam

- Am sa va sun in fiecare zi, dar convorbirile vor fi scurte, sa nu ma depistati, oricum imi voi schimba locatia de fiecare data. Astazi am sa va dau un singur indiciu : tinctura de iod. Si mi-a inchis in nas, al doilea trantit in nas pe ziua de azi, ce bucurie! Cine-o fi individul? Ce-o fi vrut sa zica prin tinctura de iod? Ce-o fi vrand de la viata mea? Il cunosc? Nu, a zis clar ca nu ne cunoastem, dar el ma cunoaste pe mine, evident mi-a fost prin preajma, din alte surse nu stiu de unde ar fi putut, intotdeauna am evitat s-apar prin articole, sa dau interviuri sau sa ma fac public. Deci poate fi oricine, insa CINE? Si totul a inceput cu sunetele ciudate din scara blocului...

Am senzatia ca gandul asta ma va urmari in urmatoarea perioada, si nu cred ca e vreo gluma proasta de-a Corbului, nu e genul lui. Ehh, duca-se! Am si altele pe cap in momentul asta, sunt sigur ca se va afla in cele din urma, daca nu persoana, macar mesajul care vrea sa mi-l transmita, si pare ceva serios. Timpul imi va avea grija sa-mi raspunda la fiecare intrebare in parte, fara indoiala e asta.

Trecand peste una – alta, dand la o parte orice gand, imi reiau incet activitatea zilnica, cu un minim de efort in plus, ziua de luni reuseste intotdeauna sa scoata ce-i mai rau din tine, weekendul sigur e de vina, te dezobisnuieste odihnindu-te, paradoxal ... nu-i asa? Am de inceput cateva rapoarte asupra situatiei actuale, am artisti care stau practic la cozi, imi bat la usa, ii dau afara ... si-mi intra pe geam, le

spun ca nu putem concretiza nimic – ma trezesc intalnindu-ma cu ei si prefacandu-se de parca nu s-ar fi intamplat nimic, si de multe ori admir si chiar promovez ambitia asta! Cu astfel de oameni poti munci in conditii optime, la standarde nu tocmai joase, si iti scot un material valabil pentru piata, dar n-am cum sa promovez pe toata lumea si nu deodata, asta trebuie sa se inteleaga si de multe ori este omis.

Eu ma ocup de grupurile mai din generatia mea, mai pe gustul meu, Corbul are grija sa-i perie si pupe pe clasicii sai, nu si-i scoate din vizor nici pentru o clipa, ar veni si din medical la o lansare oficiala de-a lor pe gerul bobotezei! Cei din generatia mea, cei intelesi numai de cei care vor sa inteleaga, au atitudine, au perseverenta, incapatanare, una constructiva de multe ori, imi place maxim sa ma contrazic cu ei, de fiecare data ambele parti au cate ceva de invatat, iar rezultatul e impecabil. Ei sunt artistii de talie mijlocie, direct din strada, cum isi zic ei ,bagabonti', persoane cu varste minime si experienta deloc neglijabila, persoane care simt ce afiseaza, si simt in acelasi timp nevoia ca sa-mpartaseasca si alte lucruri decat cele ideale, infatisate in melodii de mare tam-tam din industrie. Scopul, unul nobil ce-i drept, este sa deschida ochii si celor ce sunt prea orbiti ca sa vada, prea inchisi sa inteleaga, ce sa mai vorbim ... niste baieti de milioane!

Capitolul 2

O poveste fără sfârșit

Ziua a trecut, a sunat clopotelul, si imediat m-am aruncat in masina, diplomatul si catrafusele le-am lasat pe locurile din spate, ma duc sa dau o raita prin oras, o plimbare nocturna n-ar strica, cu masina de data asta! Si sa-l pazeasca sfantul pe cel de-aseara sa-l intalnesc pieton ca va fi vai si amar de pielea lui, n-as vrea sa fiu in locul lui intr-un portbagaj, cu un calus in gura, agatat la marginea orasului, lasat liber in pustiu, imbracat in Adam, ha! Dar lasand vendeta neconstructiva la ora asta, stomacul isi cere dreptul, si drept urmare tre` sa-i fac pe plac, foamea conduce cu 3-0, opresc in vecinatatea unui cafe-bar, imi comand o bere

fara alcool, si un meniu sofisticat de nici nu stiu sa-l pronunt, m-am dat strain si i-am aratat cu degtu` ospataritei sa nu ma fac de ras . Am cinat, am reusit sa dau pe gat si berea cu destula pofta, am cerut nota, si m-am plans ospataritei

- I have dollars, how much is the check, miss?
- Ui uant lei, dom`le! Gimmi lei, acusha!Cu un accent mai moldovenesc decat in mahalaua Chisinaului
- Here 10 dollars, keep the change, afuriso!
- Ceee? Ai zis ca nu stii romana stai, dom`le!Ahh, niesimtzitu`!

Dupa fericitul episod, am iesit preafericit cu un gand triumfator de justitiar, inaintam inert cu capu`n nori spre masina.

Ce servire impecabila, ce ospatarita amabila, ce mancare delicioasa, ce mai ce! Va trebuie voua cotlet de mignon si asparagus in mijlocul cartierului, cand omul de rand n-are bani nici pentru a trece strada, al naibii de hoti!

Fiind cat de cat impacat cu mine insumi si cu ghiozdanul plin, pun cheile in contact, masina-mi tot bazaie sa-mi pun si centura, observ ca mai am prea putina benzina, asa ca-i dau satisfactie motorasului si ma duc la primul ,peco' care-mi sare in cale. Iau pompa, nimeni in jur, inca un pic si treceau capitele de fan ca-n vestul salbatic, ma duc la

casa, don`soara de-acolo era ocupata sa-i povesteasca la telefon probabil unei mahalagioaice, ce machiaj si ce mascarra si-a luat si cat de incredibil de bine ii sta, nici nu ma baga in seama, asa ca fac bine, iau o milka, o rup ostentativ in fata ei si incep s-o mananc in timp ce ies si ,uit` sa platesc benzina si ciocolata.

Acum, destule capricii pentru o zi, e necesar sa trec si la lucruri serioase : 074..... , formeze cu o agilitate si rapiditate demna de invidiat, si astept pret de cateva secunde pana s-aud vocea delicata ce-mi alina si cele mai negre ganduri de fiecare data. De data asta putin ragusita, dar tot cu acel calm si rezonanta indragibila : ,Alo, buna!`, deja-mi creste pulsul si simt ca n-as putea rezista fara acest sunet, ezit sa raspund de indata si-aud din nou :

- Ce faci?
- Buna seara, don`shoara mea! Nu la fel de bine ca tine ...
- Nu la fel de bine ca mine?Ce te face sa crezi c-o duc pe roze? Nu auzi ce voce am? Sunt suspecta de gripa ...
- Iar eu sunt suspect c-as fi innebunit, care pe care deci?
- Innebunesti? Adica esti nebun, ce tot aiuresti acolo? Davidddd!
- Da, nebun ... dupa tine!

- Ahhh, ce sperietura am tras! Iti place sa te joci, mustaciosule, las`ca-ti arat eu tie!
- Hehe, ca tot veni vorba de aratat, hai sa-mi arati cat de sclipitor poti zambi. De data asta sa nu ma mai intrebi de ce am ochelarii de soare la mine ... ok?
- Bine , printule ... sa fie intr-o ora!Stii tu cum sunt fetele, tre` sa ne dichisim, aranjam, fardam ...
- De parca nu v-as cunoaste mai bine!eu pe un ton superior, atotcunoscator in ale femeilor, da sigur ...
- Dac-ar fi vorba ca un barbat sa scrie o carte despre femei, ar ,scrie` 200 si ceva de pagini goale, nu ar sti ce, iti spun!de data asta parca nu i se mai auzea nici raguseala din voce, era mult prea convinsa de ce spune.
- Ca intotdeauna, cu replicile la ciorap ... nu te desparti de ele nicio clipa!lasand eu garda jos de data asta, trebuie sa stii si cand sa o faci, mai ales cand e constructiv, cel putin ma prefac ca o las jos.
- Inchide mai repede pana nu ma enervez cu nervii, si lasa-ma sa ma-mbrac, don juan!
- Caput! Am inchis, sa traiti!

Am facut o raita in cea mai mare graba pe acasa pentru a scoate jegul din mine, nici nu mai stiu cum am urcat scarile sau cand am deschis si inchis usa, sau daca am facut asta si n-am intrat de-a dreptul prin zid...Adidas gel de dush – da, H&S Citrus – da, sa-i dam drumul!

Zis si facut, cantam sub dush „So fresh and so Clean – Outkast”, gandul imi zbura departe sub miros proaspat de lamaie , emanat de la sampon, si brusc prin sticla sablata de la cabina de dus se strecoara un oarecare zgomot, imi dadea impresia ca ar fi vorba despre unde ultrascurte. Mi-am scuturat capul si mi-am spus ca e vorba doar de imaginatia mea bogata , asa c-am sarit la atac spre prosop, mi-am bagat picioarele in papuci ... si ajung la tine, Claire!

Coborand scarile destul de relaxat, de data aceasta, caci am reusit sa ma incadrez in timp (incredibil!!) , imi spuneam in gluma : „ daca am reusit sa plec din casa la timp, se-ntampla ceva neasteptat si tot voi intarzia pana la urma”.

Imping usa scarii cu forta, ma ,asigur’ stanga- dreapta, spre a vedea lumea din jur, trag aer in piept ... tocmai am respirat aer jegos de combinat! Fac abstractie de asta si reusesc sa intru in masina fara vreo problema tehnica in care mi-as incurca urechile pe loc, dupa ce fac o verificare de rutina a cauciucurilor, imi verific oglinzile laterale, oglinda retrovizoare, pozitia scaunului, a volanului – vertical si axial.

Aceasta bijuterie, pe care am cumparat-o fara sa ma uit la bani, caci a fost dragoste la prima ... scanteie a motorului, a intrat in posesia mea dupa ce-am vizitat un salon auto, eu stiam piata ... dar n-o vazusem pe viu. Era vara lui 2007 si avusesem o intalnire de afaceri in Detroit, unde din intamplare era si salonul auto unde toti constructorii auto isi fac aparitia pe simtite sau nesimtite, pentru a se lauda cu ce au mai frumos. Cum masinile americane nu au un impact prea mare asupra europenilor, in special romanilor, pentru ca nu sunt Tdi, nu consuma putin si nu au forme prea fluide, ma simt deja cu un spirit si o atitudine nu tocmai conservatoare, imi plac ideile noi, imi place noul, imi place sa diversific, imi place sa cunosc oameni noi, de la fiecare ai cate ceva de invatat , important e sa stii ce sa iei mai bun de la fiecare. Revenind la oile noastre, o masina americana are niste trasaturi mai grave, este sculptata mai mult decat este fabricata, cel putin din viziunea europenilor, astfel am ajuns si prin zona General Motors unde m-am ciocnit de conceptul Chevrolet Volt. Cand mi-a intrat in raza vizuala, cu o panorama mai dezvoltata decat un obiectiv de Sony ... nici fetele sumar imbracate, mult spus imbracate, n-au reusit sa-mi mai atraga atentia.

Era el ... Chevy-ul, imbracat intr-un argintiu cu reflexe negre, avea toate reflectoarele pe el, din orice unghi ai privi la aceeasi concluzie ai ajunge ... este o capodopera. Da, este o capodopera! Si as mai spune-o inca o data, sau de fiecare data cand as fi intrebat ce parere am despre

aceasta masina. Este o replica la Toyota Prius, prima masina de serie Hybrid, si Voltul are ca sursa de energie primara electricitatea, stocata in baterii Li-Ion, spre deosebire de Ni-Mh, livrata de un generator electric pe post de propulsor, in timp ce un hybrid conventional livreaza printr-un motor termic si unul electric, Masina reuseste sa utilizeze energia electrica stocata in bateriile Li-Ion 64 de Km!Interiorul este de un gri in combinatie cu alb si negru ... consola este de tip touch-screen, cu o ergonomie de invidiat, si de asemenea, doua displayuri color, jante de magneziu de 18 inci, dotat cu un mini-eleron foarte elegant si discret , panoramic (geam situat in locul tavanului – fumuriu), faruri si proiectoare de ceata bine desenate cu un albastru stralucitor si placut la vedere, semnalizatoare in oglinzi.

Este o adevarata minune a tehnologiei, high-techul ma da peste cap, asa ca am reusit sa ma atasez repede de aceasta masina, am facut tot posibilul sa o fac a mea, desi masina este propusa pentru fabricarea in serie de abia in 2010, eu am reusit asta mai devreme. Cum? Aveam un pont de la un prieten ca il are pe bossul de la GM la mana, un fleac ... bossul s-a complicat prea mult cu o angajata de-a lui, angajata care lucreaza in constructii si face bordura, si a lasat-o insarcinata, ea a pastrat copilul, e rasfatata, intretinuta, in necunostinta sotiei sale ... domnul GM i-a cumparat tacerea. Si cum mai este? Va spun eu, in rahat si daca nu-mi va da un exemplar de Chevrolet Volt va fi pana in

gat! Daca am dat informatia la New York Times, va prinde pagina apoi in toate ziarele de scandal si ... s-a zis cu el!

Am cugetat indelung in seara de dupa intalnirea cu Chevy`ul si am pus la cale un plan bine definit, din punctul meu de vedere si al complicei mele, am luat amanunt cu amanunt, fir cu fir, detaliu cu detaliu ca sa-l pun la punct pe GM si sa-mi iau masina, sa simt si eu ca traiesc, caci Voltul acum este deja un tel in viata, il astept mai cu ardoare decat asteapta un combinist ziua de salariu. Am luat legatura cu omul meu de legatura care va pune planul in aplicare, eu nu ma murdaresc pe maini, am oamenii mei ... sunt facuti pentru asta, eu sunt facut de-a scoate planul , ei sunt pentru a-l pune in aplicare. Toti au cate ceva de castigat, complicele notorietate pe piata neagra, omul de legatura bani cu care s-o duca bine pana iese la pensie, eu ... sa-mi vad visul cu ochii si GM are de castigat experienta. Cine l-a pus sa se duca la curve de lux? Eu prefer amantele fara proxeneti, un om in plus, informatii in plus, sanse in plus ca peretii sa aiba urechi!

E seara. Au trecut deja doua zile de cand am scornit planul de-a fi primul roman cu un Chevrolet Volt, primul latin la volanul unui concept, primul care sa-l faca pe bossul GM. Am trecut prin hypermarket, m-am alimentat cu multe cutii de energizante, tigari, Heineken si vitamine, sunt pregatit sa pun ultimele detalii la punct, am mai facut niste mici afaceri care sa-mi asigure banii necesari ,investitiei', am dus

telefoanele mobile la curatat, Fbi-ul si Cia-ul sunt in aer mai ceva decat Andrei am pregatit banii, proaspat spalati – sunt un tip igienic, am gasit oamenii dispusi sa-mi sara in ajutor si-n buzunare.

Curtis si Spider, ora 1 a.m, imbracati complet in negru, intr-un Buick negru, o masina destul de intalnita la ei, un fel de Logan la noi, pentru a nu atrage atentia, sunt ochi si urechi in apropierea casei domnisoarei tarfe, biletul meu spre fericire si spre Chevy. Ca doi profesionisti ce se considera a fi, erau gata de a surprinde din moment in moment informatii pretioase pentru mine, orice poza, inregistrare audio a celor doi porumbei, se consulta in legatura cu ... virilitatea fiecaruia si numarul de partide de sex oral de care au avut parte pana in prezent. Idiotii ! Nu au idee ca eu la randu-mi le-am plantat microfoane si camere spy prin toata masina si zona... doar nu sunt idiot sa-mi pun toata increderea in ei. I-am platit bine, dar stiu ca omul daca nu lucreaza pentru el nu face o treaba de calitate, si niste mercenari ca ei sunt niste oameni de o speta joasa, niste taraturi. Asa ca-mi iau la indemana microfonul si strig:

- Ticalosilor!Ascultati ce spune amanta lui GM si lasati minciunile! Sunteti niste impotenti, cum ati putea voi sa aveti parte de sex oral? Poate ati vrut sa spuneti numarul de limbi date pana-n prezent. Si la ce limbi ascutite aveti, sunteti profesionisti.

- Dar sefu, zise Curtis, nu vorbeste nimeni in casa, ce vrei sa ascultam?
Greierii?

- Pune mana pe camera si uita-te ce se-ntampla in casa, poate nu mai functioneaza microfoanele.

- Indata, sefu`! zise Spider. Sa-l sparg pe seful asta ca-i mai pisalog decat o virgina!

- Te-am auzit, haimana! Pune mana si fa-ti treaba ca altfel te plesnesc de-ti balbaie falcile.

Si intr-adevar dupa cum ma asteptam , microfoanele nu mai functionau de la microfonie si interferente, se folosea multa tehnologie in casa domnisoarei fata-mare, si vazand ca doamna isi pregatea o costumatie in care nu s-ar fi spus ca ar putea dormi in ea, caci era vorba de piele si cizme cu toc inalt si bici, latraii au dat record.

- Uu, curca sa pregateste sa fie arsa! Hahaha, rase ca un porc Spider.

- Se pare ca domnul GM este cel dominat, iar curca e stapana.

Perversii! Zise cu indrazneala Curtis.

- E prima data cand primesc bani sa ma uit la o scena porno!

- Taci si fii atent ca ajunge GM in scurt timp, broscuile!

Domnul GM isi face aparitia intr-un Caddilac Escalade, cu jante de marimea unui Smart, in negru, cu geamuri fumurii ... ajunge in viteza , parcheaza in fata casei. Se da jos incet din masina, isi arata silueta sinistra, la un 1,80, cam 85 de kg, corp athletic, lucrat la sala, imbracat la 4 ace, se strecoara cu agilitatea unei gazele, intra, deschizandu-si singur calea – se pare ca avea cheia.

Nici nu-si face bine intrarea, ca doamna – stapana lovi puternic cu biciul imprejurimile, si Gm scoase un zgomot de placere, se pune in patru labe si incepe sa fuga prin casa ca un porc care urmeaza sa fie taiat, iar doamna dupa el, punandu-i piciorul pe spate, il pune sa-i sarute incaltamintea. Tot acest cadru devenea de-a dreptul grotesc, parca ne intorceam pe vremea cand existau sclavi si stapani ... dar lor le provoca o placere arzatoare dupa cum observam. Concentrat fiind la scenele ce mi se infatisau in fata aud brusc in casca :

- Chhh, shefu, roger!

- Spider, trai-ti-ar familia, stringi inregistrarea, ce naiba doresti de la mine?

- E nevoie sa fim atenti la obsedatii astia? Imi vine sa vomit de acum.

- Esti si sensibil fir-ai tu sa fii? Ai si tu o latura sensibila si nu stiam?

- Nu, e de la burrito, sefu`!

- Stai in masina si fii atent sau incheiem aici intelegerea!

- Gata, seful! Manca-ti-as gura ta! Is pus pe treaba ...

Domnul Gm, se ridica brusc din pozitia de dominat, si o puse la pamant pe doamna-cutare, luand biciul si repetand exact aceleasi miscari ca ea, se pare ca le placea sa faca cu schimbul. Toate ca toate, il santajez eu pe obsedat pentru perversiuni sexuale cu o necunoscuta, dar unde-i copilul? Am facut rost de analize de la spital, la inima doctorilor nu ajungi decat daca le arati hartii, verde e culoarea lor preferata, ma jur. N-a fost o misiune tocmai usoara , caci a reusit sa le ascunda destul de bine, dar am facut sapaturi destul de adanci pentru a ajunge la ele, mai existau niste copii despre care el nu stia, si bine ca nu s-a informat, n-as mai fi avut acum Voltul, si ar fi fost pacat. Doctorita mi-a dat analizele cu un zambet pe buze, si-o licarire in ochi, ii curgeau balele dupa miile de dolari ce urma sa i le dau dupa ce le verificam autenticitatea. I-am pus plicul in buzunar, a numarat banii, s-a declarat multumita, le-a dat binecuvantarea, ca s-aiba parte de ei si a plecat intr-un mers de oligofrena ... aveam indoieli in privinta ei, nu stiam daca ea e pacienta sau doctorul.

Dar sa revenim la domnul GM si la aventurile sale in casa mortii. Era un tip destul de bine construit, atat de la sala, cat si de la mama natura, cu trasaturi destul de bine creionate, ochii simetrici, nici prea mici, nici prea mari, de un albastru intens, sprancenele groase si negre, fata

lunguiata, barba despicata, cu o barba de 3 zile, cu un stil destul de exclusivist, lucru si normal pentru statutul sau. De-ar sti lumea ce-i poate capul, dar eh ... nu ma intereseaza pe mine moralitatea sa ci masina ce urmeaza s-o produca firma lui in 2010 in serie, si faptul ca 3 ani de zile voi fi singurul om de pe planeta ce-o detine! Asta da lucru incitant si exclusivist.

Trece o ora de monstruozitati din partea celor doi parteneri in cautare de senzatii tari, ,alaturi' de noi , in cautare de poze tari! Asteptam cu indelunga rabdare sa apara si copilul, si sa prindem poza – filmarea ideala cu acel copil in bratele lui GM. Apare din senin in peisaj o cucoana la vreo 40 de ani, ce impingea un carut prin zona, se pare ca l-a scos la plimbare cat cei doi si-au facut de cap, presupun ca era vorba despre bona, si suna la usa insistent, stiind probabil ca cei doi vor auzi mai greu datorita activitatilor constructive. Se pare ca domnul arata intact, in costum negru, imaculat si nesifonat, frizura aranjata, a raspuns la usa si n-a mai asteptat sa intre in casa – a luat copilul in brate. Moment potrivit, o serie de poze au invitat intimitatea acestuia, nesesizate de el , bineinteles, n-are idee ce i se coace, si au prins exact ce asteptam cu nerabdare de cateva zile : el cu bebelusul in brate! Un sentiment de usurare mi-a invadat atunci trupul si deja ma visam la volanul masinii pentru care aveam o erectie de fiecare data cand mi-o aminteam, cu o viteza de croaziera, geamul putin lasat, briza lovindu-mi prietenos parul – amintindu-mi ca traiesc cu adevarat.

Cu toate afacerile incheiate, cu poza facuta, ii chem pe cei doi profesioniști la raport spre a verifica produsul finit, si nu in ultimul rand pentru a le face plata, caci imi place sa fiu un om cinstit, in limita bunului simt.

Cei doi dau navala in biroul meu de parca ca o furtuna, imi arata instantaneele, erau cat se poate de clar ce va urma ... partea cea mai delicata a operatiunii – valorificarea pozelor, si asta va fi facuta asa cum stiu eu mai bine, adica cu delicatete.

- Cum sunt sefu`? spuse Spider pe un aer de om satisfacut

- Sunt asa cum ti-ai dorit tu sa fie? Sunt din unghiul potrivit?

- Sunt excelente, dragii mei! Aveti si voi ceva la care va pricepeti cu adevarat bine! Va felicit! Uitati ce vi se cuvine! Si le intind plicurile celor doi , strangandu-le apoi mainile si multumindu-le inca o data pentru ca mi-au venit in ajutor.

- Va salutam domnule David! Ne – a facut placere sa lucram pentru un domn ca tine.

Cei doi si-au ridicat palariile in semn de salut inspre mine, eu i-am salutat cu o reverenta si-am trecut direct la a revedea pozele, filmarile , conversatiile, si tot ce-mi putea folosi pentru a-mi duce planul la indeplinire. Ce-a fost mai greu a trecut, ce e mai greu urmeaza.

Triing!Triiing! Se aude violent un sunet de ceas ce ma trezeste la bruta realitate. Se pare c-am adormit pe birou, studiindu-mi materialele, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, dar am fost foarte captivat de ce se afla aici, e un material pretios... Hai sa trecem la afaceri! Uite-ma ca vin, domnule GM!

Reusesc triumfator sa dau de numarul de telefon al domnului GM, cu greu... a trebuit sa ma dau un asociat de-al lui, are atati asociati incat pun pariu ca le-a pierdut sirul, e o firma gigant! Norocul meu, ce pot sa spun?! Iau telefonul mobil, formeaz numarul cu o oarecare retinere intrucat miza era destul de mare pentru mine si apas pe „DIAL”, dupa care astept sa raspunda cel in cauza.

- Trrrr!Trrr! Alo?

- Alo, buna ziua, domnule GM!spusem eu pe un ton foarte carismatic

- Buna ziua! Cu cine am onoarea?

- Sunt D omnul Ion Andreescu de la Chevrolet Europa, un asociat de al dumneavoastra! Nu ma mai retineti? Am avut recent o intalnire cu dvs, nu ma dezamagiti domnule ...

- Ah, cat pe-aci sa cred ca e o farsa, stiti , de cand cu emisiunile astea si cu paparazzi e bine sa-ti pazesti spatele, nu se stie niciodata. Mi-am imaginat dupa accentul dvoastra ca nu sunteti din imprejurimi. Cu ce va

pot servi, domnule Andreescu? cu un accent de parca ar fi fost moldovean, a stalcit cuvintele brutal.

- Am o propunere ingenioasa si as dori s-o discut cat se poate de repede, Cand credeti c-ati avea timp pentru un rendez-vous?

- Un moment sa-mi consult agenda ... Ahh, da! Ce-ati spune peste o saptamana, la ora 19? Am jumatate de ora disponibila, credeti ca este suficient?

Enervat la culme de absurditatea raspunsului pentru care l-am primit si de faptul ca timpul ma preseaza, trebuie sa ajung in Romania cat se poate de repede, am trecut direct la subiect pentru a-l incuraja pe domnul GM sa lase glumele proaste.

- Auziti, dvoastra aseara in jur de ora 22 unde ati fost?

- Aseara? Nu e treaba dvs! Ce intrebare mai este si asta? Sunteti de la FBI sau ce? Daca aveti vreo problema cu mine, veniti personal la birou, si nu vorbesc decat in prezenta avocatilor mei. Sa fie foarte clar!

- Usurel, sa nu faceti riduri! Daca scot un sunet de bici la telefon mi-e teama sa nu va dati drumul! Sau ma insel, domnule dominat?

- Ce mai e si asta? Nu va e rusine? Cum va permiteti?

- Stiu totul despre copil, despre amanta, despre perversiuni. Tot, m-ati auzit?Tot!

- Ok! Ce doriti de la mine? Cat sa fie ? 2-3 milioane de dolari?

- Nu am nevoie de banii dvoastra! Vreau Chevroletul Volt in ,carne si oase' maine dimineata.

- Ce? Ati innebunit de-a binelea? Mai bine m-as arunca in rau! Cum credeti c-as putea sa fac una ca asta? Daca ar afla asta asociatii mei as fi un om mort.

- Sunteti un om mort de doua ori daca fac publice pozele pe care le am cu dvs, in posturi nu tocmai decente...

- Off! In ce situatie ati reusit sa ma puneti! Fir-ar sa fie!Femeile astea sunt un rau necesar, ele te ridica, ele te coboara!Am sa vad ce pot face!

- Nici nu vreau s-aud! Am numarul de telefon si adresa redactiei New York Times, daca dau un telefon sau ii fac o vizita in seara asta, maine veti fi pe prima pagina!

- Bine, m-ati convins! Va dau Voltul, dar sa stiti ca nu veti scapa cu asta!

- Acum cine pe cine?Daca aud un sunet de sirena a politiei prin preajma mea vreodata sau sunt oprit la vreun filtru cat sunt in State, nu voi ezita sa trimit pozele la redactie!

- Si eu de unde am siguranta ca dvs nu le veti publica oricum?

- Aveti cuvantul meu de onoare! Nu am niciun interes sa va dau jos pe dvs, va admir munca, tocmai pentru asta am ales Chevrolet Volt, este o minune a ingineriei moderne! O iubesc! Si o vreau, in acelasi timp, si dvs ma ajutati sa fie a mea ...

- Avem o intelegere! Maine va fi a dvs!

Si uite asa am reusit sa pun mana pe acest miracol ce mi s-a infatisat pentru prima data la Detroit ... Ce mai poveste de amor!

Capitolul 3

Ying și Yang mână de mână

Ajung la aleasa mea, stați liniștiți, mă refeream la Volt, și îi pornesc motorul îndată, problema la această mașină e că pornește motorul electric și nu reușesc să-mi dau seama vreodată dacă e pornit sau nu!

Căci este extra silentios, nu se aude nici musca!
Nu mai este într-adevar pasiunea de-a merge cu masina si de a-i simti acel tors al motorului, de a simti un imbold de fericire de fiecare data cand apesi pedala de

acceleratie si ai parte de-un feedback ce te impinge in bancheta si-ti rasuna in urechi, nu, ai parte doar de impinsul in bancheta silentios. Ii dau la o parte pe dracii din fata masinii ce se lipesc de ea de parca as fi parcat masina langa niste aborigeni ce ma blestema crezand ca sunt vreun zeu sau ca sunt ruda cu Becalli si le voi da bani, si ma inscriu – semnalizand, pentru banda a doua si a ajunge in timp spre o a doua ea.

Nu este pe locul doi, nu fac diferenta intre masina si femeia, sunt cu totul si cu totul altceva, sunt din alt aluat, dar amandoua duc la acelasi rezultat ... placerea! Prima este placerea de-a conduce, si a doua este placerea de-a iubi , nimic nu se compara cu niciuna din ele, prima te implineste caci te ajuta sa-ti rezolvi probleme ce tin de timp, te ajuta sa traiesti mai multe clipe pentru tine si a doua te ajuta sa accezi spre ceva divin, spre ... implinire! Si daca le mai ai si pe amandoua, ce poti sa-ti doresti mai mult? Raspunsul ar fi un bebelus, desigur... dar toate la timpul lor.

Stau si incerc sa ma calmez caci traficul de aici nu este deloc o plimbare prin parc, ci mai degraba o plimbare prin jungla, ma canalizez gandindu-ma la lucruri frumoase, la ea ... la masina, si reusesc in cele din urma sa-mi fac aparitia inaintea ei, pentru a face impresie buna, asa cum vreau sa fac de fiecare data. Se zice ca atunci cand cineva ajunge inaintea ta, daca intarzii , si ea te asteapta, in acest interval – odata cu numararea minutelor, iti mai numara si defectele. Asa ca mai bine stau

sa-mi spun asta de fiecare data cand am o intalnire pentru a nu mai lasa o impresie proasta, trebuie sa mai invat sa spun si nu, si trebuie sa mai renunt la a face o mie de lucruri in aceeasi zi, este epuizant la un moment dat sa te simti ca si cum ai fi contracronometru.

Am desigur o intreaga colectie de ceasuri acasa, ai spune ca lucrez la o ceasornicarie sau am un lant de ceasornicarii, dar de fapt pentru mine timpul este esential si vreau sa stiu in permanenta cat este ceasul, si e un paradox, s-am casa plina de ceasuri si totusi sa fiu tot timpul in intarziere. Poate ca acest lucru se va schimba odata cu trecerea timpului si cu depunerea unui strat mai gros de materie cenusie pe creier, si numarul de neuroni sa intreaca numarul de stele din Calea Lactee.

Cioc-cioc! Se aude subtil in geam ... ia-ta pe cine avem aici! Este domnita mea! A reusit s-ajung la fix, nicio secunda in plus, nicio secunda in minus, nu stiu cum reuseste de fiecare data, parca ar avea un adevarat ceas biologic, de aici ii vine si porecla cesulica!

- Saru`mana!Fa-te comoda, te rog!

- Va foarte multumesc, domnule! Si daca refuz? Ce propuneti?

- Daca refuzi sa mergi cu draguta asta inseamna c-ai innebunit!

- Frumusetе? Ha! Pe cine faci tu draguta?
- Pe masina, in cazul tau nici nu m-as atinge de un alt termen decat frumusetе ...
- Hai ca ai castigat si de data asta, tu! Sunt la dispozitia ta ...
- Sa mergem! Facem o tura la cinema? Ruleaza „Before i self destruct” a lui 50 cent....
- Suna apetisant! Imi place de Fiddy, are acel ,ceva’.
- Dar nu are si acel ,vino-n-coa’ care-l am eu.
- Trebuie sa ai tu ultimul cuvant de spus ...
- Da! Este o deformatie profesionala ...

Îmi pun Voltul în mișcare, și printr-o străfulgerare virez spre localul nostru preferat, la masa noastră preferată, să putem avea meniul obișnuit, ne place să explorăm lucruri noi, dar nu uităm niciodată de unde am plecat, și ăsta este meniul ce ne-a marcat, ce ne-a unit, ce ne face să fim aici, astăzi. Îi sfidez privirea doamnei mele în momentul în care ajunge ospătărița, semn că trebuie să comande ea prima, și cere un nectar de portocale, se îndreaptă spre mine și-i cer un Heineken, și-un pahar...priveam prin ochii ei, și în același timp îmi aduc aminte de prima zi, prima atingere, primul zâmbet din partea ei, prima flacără ce

ne-a cuprins ... care s-a stins , și au urmat alte zeci sau sute în urma ei, și amintirile-mi trec prin minte.

Mi se derulează tot ce ține de trecutul nostru prin fata ochilor, ca un film, ochii ei calzi – care-mi licăresc dinaintea-mi, sunt ca un videoproiector, prin intermediul acestui loc reusim de fiecare data sa ne regasim, indiferent cat de pierduti suntem de rutina zilnica, de legitatile, fenomenele, persoanele care-au incercat sa schimbe ceva...

- Hey! Pssst! Trezirea! Am venit aici sa tragem un pui de somn? As fi jurat c-am venit sa bem ceva impreuna ...

- Ma scuzati! M-a luat valul, am atatea pe cap, trebuie sa ma deconectez!

- Asa, inapoi printre noi, in sfarsit esti ...

- Prezent! Cu un zambet brusc ce-mi veni pe buze

- Asa mai vii de acasa, mai! La ce te gandeai?

- N-ai vrea sa stii! Sincer iti spun, o faceam pe seriosul dintr-o data

- Ba as foarte vrea! Sunt o foarte buna ascultatoare. Nu ma face sa astept

- Ma gandeam la noi, la tot ce tine de tu si eu ...

- Ce noi? Exista si un noi? O face ea pe nevinovata
- Nu exista? Dar macar a existat in vreun moment?
- A existat, pana sa adormi tu, dar daca te trezesti , vei reveni la noi
...Continua.
- Da, imi treceau prin gand toate amintirile, intamplarile, necazurile, fericirile, extazul , agonia ...
- Si toate asa dintr-o data? De unde a pornit acest lant al amintirilor?
- A pornit de la acest loc unde ne aflam in prezent, de la aceasta masa, de unde a pornit toata aceasta poveste ...
- Poveste? E ceva fictiv? De ce ii spui asa? Pare totul de domeniul fanteziei ...
- E prea frumos sa fie adevarat, e ca un vis, din care nu reusesc sa ma mai trezesc, si as vrea sa dorm cat mai mult ...
- Ce cuvinte, dragul meu! Pentru cateva clipe as fi crezut k visez. Ptiu, sa nu te deochi!
- Hahaha! Am inceput noi dintr-un foc sa radem in sincron, cot la cot, cu niste priviri copilaresti , de acelasi aer nevinovat.

O sorbeam din priviri si ea o stia mai bine ... avea un zambet de milioane, nu gasesc cuvintele necesare pentru a-l descrie. Are in jur de 1,65, este de o statura ideala din punctul meu de vedere, trupul subtirel, alura atletica, ai spune ca s-a nascut in sala de fitness, dar nu e nici pe departe asa, are un par sclipitor de nuanta satena, cu reflexe aurii, ochii negrii, fata cu trasaturi fine si pe alocuri foarte fine, buzele destul de carnoase – deci senzuale, un mic miracol ce mi se infatiseaza.

- Iarasi esti in alta parte. Si acompaniaza toate spusele cu un pocnit din degete, in scopul de-a ma trezi

- Cum de reusesc? Vraja-ti este atat de mare incat cad in ea de fiecare data ... ce vina port eu?

- Eu sunt cea ce poarta vina a tuturor celor intamplate, recunosc ...

Si-am inceput sa discutam in cele din urma, dupa mici pauze ce ne intrerupeau fiecare subiect deschis, am trecut prin toata literatura clasica ce ne pasioneaza pe amandoi, am ajuns la favoritul meu – Dostoievski, care a avut o viata foarte sofisticata, din care a avut multe de invatat si scris, si ne-a impartasit si noua asta printr-un stil ce nu poate fi imitat, repet , nu poate fi nici macar imitat! Modul lui de-a descrie caracterul personajelor sale, fictive in anumite cazuri, reale in altele, asa cum sunt cele din Amintiri din casa mortilor. Dupa literatura rusa, am facut pasi rapizi spre literatura franceza, unde eu m-am oprit la

domnul Trevanian, a carui carte „Executie de pe Eiger” mi-a deschis ochii si pofta de literatura din frageda pruncie, o carte care te tine cu rasuflarea taiata pe tot parcursul ei, un clasic ireprosabil, un clasic accesibil tuturor, nu ai nevoie de foarte multa rabdare sau experienta in domeniu pentru a-i prinde de gust.

Apoi am ajuns si la un subiect inevitabil, si pe cat de actual, pe atat de placut, si anume muzica zilelor noastre, muzica de multe ori condamnata, greu de inteles, calcata in picioare de auditoriul de varsta a doua si a treia. N-ai sa vezi nicaieri o bunica care da din cap pe 50 cent, n-ai sa vezi nicaieri o mamica care da din fund pe Beyonce, nici nu te-ai gandit vreodata ca un cd a lui Usher a ajuns in cd-playerul unchiului din afara localitatii. Nu e vorba de gust, e vorba de oameni conservatori, oamenii din astfel de zone asculta muzica ce se asculta acolo din generatie in generatie, poate ca ritmul le-ar fi pe plac, dar engleza nu e punctul lor forte, si mai mult de atat, e muzica straina.

Pe de alta parte, cei din oras, n-au in cap decat masini germane cu manelele date la maxim, geamurile deschise pentru a face ... senzatie (parerea lor), si cu un accent tiganizat, comportament deviant, pantofi ascutiti, sau adidasii albi, intr-un trening de contrabanda, si geaca de piele. Prostul gust se pare este, mai nou, la moda, si se duce mai departe, s-ar spune ca au un cod al lor, ritualurile lor, vorbele lor,

limbajul lor, iar noi nu am fi decat ... ceilalti. Prost gandit, caci ei cu ei, si noi cu noi, din care categorie faci parte?

Si dupa ce avem o discutie de genul asta, ne lepadam de toate gandurile negre, ne spunem vrutele si nevrutele, conceptiile despre societatea din ziua de azi, unde functioneaza principiul „ce vede maimuta, face”, o societate unde puterea exemplului reprezinta totul, ce vede copilul tau la tine, face ... dar cand este mic si nu intelege daca este bine sau nu, si mai tarziu ce vede in anturajul lui ... face. Intr-un sistem corupt, unde toate se fac pe sub mana, unde se vand la magazinul de pe colt droguri – dar legale, unde te duci sa-ti faci un mic masaj sa te mai destinzi – si te trezesti cu sex oral pe nota de plata, un sistem corupt unde se cumpara voturile ca painea calda, moralitatea incepe treptat sa scada si in cele din urma va disparea.

Reusim sa ne revenim din socul tuturor lucrurilor constatate, cu care ne-am familiarizat de-a lungul timpului, dar care la o analiza mai atenta reuseste sa-ti provoace scarba. Gunoiul unui om este traiul altui om, bucuria unuia este tristetea altuia, ghinionul unui om este norocul altuia,. Chiar acum in timp ce reflectam asupra tuturor acestor lucruri ingrozitoare, si totusi reale, altii le gandesc pe dos, si condamna exact opusul ...

Fac un semn mai mult decat discret ospatarului pentru a nu ma sparge in figuri c-am sclavi, arat un semn de respect pentru meseria

acestuia, las un bacsis in limita bunului simt, imi iau cubuletul de zahar de manuta si pornim spre Chevy caruia ii duceam dorul. Si-n timp ce paraseam micul nostru lacas de cult, ii admiram arhitectura, un loc destul de intim, imbracat in lemn in interior, luminat la fiecare masa cu niste candelabre ce creau imaginea unei papadii gingase, si in plus o lumanare pe masa pentru cei cu spirit romantic, marmura gri strabatea toata zona clientilor si se termina la bar unde-si schimba nuanta intr-un gri mai deschis pentru a nu crea monotonie.

Peretii erau bine decorati, cu tablouri de toate genurile, cu fotografii tip reclama, nimic exagerat inasa, un var de o culoare ce reusea sa fie in ton cu toata incaperea astfel incat sa nu micsoreze incaperea. Toate aceste decoratiuni reuseau cu brio sa transforme un local intr-un lacas de cult pentru noi, un lucru vital, ce reuseste sa ne deconecteze si-n cele mai negre zile. In timp ce salut politicos personalul in drum spre iesire, simt ca ceva nu este in regula si-mi pun simturile pe plus pentru a fi pe faza, pentru orice eventualitate. Atunci cand ceva nu este a bine, toti simtim ca este ceva in aer ... important e sa stim ca luam o decizie de moment inteligenta, de-a o alege pe cea mai eleganta.

Si-n timp ce trecusem de pragul localului, un vant puternic ne biciui obrajii calzi, automat ne-am uitat unul la celalalt, parca si ea in asentiment cu mine ca nu-i a bine, ne-ndreptam impreuna – de mana-

spre Volt, intram, totul in regula, verific totul prin bord, dau o atentie sporita martorilor sa vad daca e ceva in neregula cu partea tehnica si pornesc spre casa.

Vremea incepea sa fie din ce in ce mai obraznica si parca linistea ce ne incununa inainte sa intram in lacas, prevestea o furtuna, si pe parbriz apareau stropi de ploaie, senzorii de ploaie au inceput sa-si faca datoria. Cd-playerul isi facea si el treaba asa cum trebuie , rula 2pac – Letter 2 my unborn child, melodie ce te pune pe ganduri intotdeauna, iti ridica apetitul de meditatie. Luam curbele destul de fin, mergeam foarte prudent, drumul incepea sa devina periculos, vremea capricioasa de afara nu dadea dovada de mila la niciun pas. Mai aveam cateva sute de metri, melodia se schimbase in Dr Dre cu Snoop Dogg – Still, ce te imbie la viata si te provoaca sa dai din cap, si aud un zgomot destul de puternic in spatele masinii.

Primul gand ce mi-a trecut prin minte a fost ca am pana si am verificat presiunea in pneuri prin intermediul computerului de bord, si-am hotarat sa franez pentru a constata personal ce este in neregula. Asa ca franez, opresc masina , ma uit in jur nu era absolut nimic in neregula, niciun semn ce ar putea sa-mi raspunda la nedumerire... incredibil!

- Ce s-a intamplat, puiule? Am lovit ceva? Sau masinuta a patit ea ceva?

- Si ma uit eu in urma noastra , insa la fel de uimit vad ca e totul ok ...
- Nu e nimic, poate ca au fost niste focuri de artificii sau o pocnitoare a vreunui copil ...
- Haide sa mergem ca ploua serios afara, si nu-mi place dusul cu apa rece.
- Dar un dus fierbinte in doi, cu un gel de dush cu o aroma de papaya la care adaugam un prosop moale de plush ... ce ai zice?
- As zice ca suna fantastic! Nu ma face sa astept ...

Si am pornit din nou, mult mai usurati de faptul ca nu am reusit sa gasim nimic, si de dusul ce urma sa fie, suna romantic, si aveam de gand cat ea facea dusul , sa-i imbrac drumul de la baie spre dormitor in petale de trandafiri. Camera aveam de gand sa fie plina de miresme de la betisoare parfumate acompaniate de lumanari parfumate iar ea sa fie imbracata numai intr-un inel ...

Noaptea a trecut mai repede decât mi-aş fi închipuit, totul a fost ca un vis, totul mi-a trecut prin faţa ochilor ca un slideshow, astfel de momente sunt greu de uitat, dar sunt şi mai greu de conştientizat. Să captezi momentul, să trăieşti clipa, este mai greu decât să fii indiferent, ca şi cum ar fi ceva normal, a fi rutinic înseamna a fi condamnat la superficialitate. A nu aprecia ce ai lângă tine, a nu preţui momentele ce

te fac fericit, înseamnă degradare, dezumanizare sau poate, în unele cazuri, înseamnă, pur și simplu, a trăi.

Aveam creierul odihnit, mă scăldasem în îmbrățișări, vorbe frumoase, senzații ce-ți fac pielea găină, ce te fac să tresari ... dragoste, într-un cuvânt. Dragostea, este ușor de precizat, este ușor de realizat, dificil de oferit. E mai comod să primești dragoste, decât să oferi, când oferi dragoste ai lucruri la care trebuie să te gândești, ai multe coordonate în fața-ți, sau poate numai pentru cei care n-au fost obișnuiți să ofere este așa.

De multe ori, când iubești, în transa în care te afli, știi exact ce ai de făcut, a fi cu băgare de seamă, a fi atent la nevoile celui iubit trebuie să devină prioritate, altruismul trebuie să-ți devină principiul, egoismul este ușor dat la o parte, ca un rău necesar. Dragostea ... te provoacă să faci lucruri nebunești, lucruri de care nu te credeai capabil, îți oferă stabilitate mentală, fizică, te face mai mult om și mai puțin animal, deși unii au balanța în sens invers ...

Mă trezesc cu ochii larg deschiși către geamul care-mi înfățișa o imagine care nu-mi este dat să văd în fiecare zi. Lumina era intensă, deci îmi dilata pupilele, mă obliga să mă încrunt, pentru a face față razelor de soare ce-și făceau intrarea în camera, de bunăvoie și nesilite de nimeni, natura era la viață, copacii parcă erau mai verzi decât niciodată, vântul adia mai blând decât niciodată. M-am trezit ușor, să n-

o trezesc, am deschis geamul să mă pot bucura de ciripitul păsărelelor, ce concertau dis-de-dimineată, și nu cereau nimic în schimb. Se spune că păsărelele nu-și fac cuibul decât în incinta caselor de oameni buni, să fie oare asta adevărul? Mă consider o persoană bună, credincioasă, puțin cam introvertită uneori, ce obține ce vrea atunci când vrea. Probabil ultima „calitate” mă făcea s-o spun pe prima cu jumătate de gură și să scot puțin limba la sfârșit.

Vremurile în care vedeam dragostea în chipul unei fete frumoase care zâmbește și știe să salute, sau are o fustă scurtă și merge provocator, au apus de mult ... acum privesc din altă perspectivă lucrurile. Acum parcă nimic nu mă mai mulțumește! Gusturile devin din ce în ce mai rafinate, femeile din jurul meu s-au decimat, flirturile au dispărut, plăcerea pe care o simțeam altădată când îmi zâmbea o domnișoară nu mai este aceeași. Înainte, în fiecare zâmbet pe care-l vedeam pe stradă, cu care mă încrucișam, credeam că-mi este adresat; îl vedeam ca pe un vino-n-coa', ca pe un apropo, ca pe un nou început ... dar acum, îmi dau seama, că era doar un zâmbet nevinovat și atât. Devenim din ce în ce mai înțelepți pe măsură ce trece timpul sau din ce în ce mai paranoici?

Cu cât disecăm mai mult o problemă, cu cât ne complicăm existența, cu atât mai mult pierdem timpul prețios pe care-l avem la dispoziție pentru a ne bucura de ce ne înconjoară.

Îmi aduc aminte de-o mică escapadă și nu orice escapadă, ci una din adolescență, una cu mare tam-tam pentru mine, căci era printre primele. Aveam buletinul proaspăt scos din imprimantă, un fir de păr în bărbie și mult curaj, acel act de identitate mă făcea să mă simt cineva, mă făcea să cred c-am puteri supra-naturale, îmi dădea senzația că sunt mai mult decât mediocru. De-abia reușeam să merg ca un om normal, și nu bălăngănat cu mâinile în buzunar, puțin cocoșat – așa cum era la modă printre puștanii din zona mea – căci așa se considera că ești special, îmi făceam veacul pe lângă zone aglomerate, unde se concentra multă lume, unde era viață, unde oamenii se adunau și-și spuneau vrute și nevrute, bune și rele: în parcuri.

Parcurile sunt unul din puținele lucruri inventate de om care într-adevăr au un sens, și un sens moral : adunarea laolaltă a oamenilor, comunicare, aer liber, relaxare și ieșirea din cotidian, iar pentru mine : agățat. Ce însemna pentru mine agățat în acele vremuri?

Însemna un adevărat ritual, de-a dreptul mistic, cu anumite procedee, schițat de zâmbete – exersat cu mult fast în fața oglinzii de acasă – pentru a da bine, însemna replici bine puse la punct, însemna o adevărată artă. Arta de a agăța ... negam cu desăvârșire peșitul. Îl consideram de-a dreptul jignitor! De ce să-mi facă lipeala cineva, când pot eu însumi, cu propriile puteri să fac lucrul asta și, mai bine decât atât, să-mi aleg persoana – în necunoștință de cauză – mai bine decât ar

face-o oricine. Așa că oricine încerca să îmi facă cunoștință cu un personaj de sex feminin era pe loc flituit, dat la o parte, ignorat, sau – de multe ori – refuzat cuviincios. Îi și vedeam pe pețitori, cu o privire plină de licărire, plină de bucurie, în ideea că fac ceva bun, util, că eventuala poveste de dragoste a fost creionată de ei, că ei i-au dat viață. Și-și făceau apariția, plini de ei, cu bale la gură, cu vorbe mari pentru lucruri atât de neînsemnate, ba, mai rău, deja erau ghicitori și spuneau că o nuntă ar fi cu putință. Se credeau deja experimentați, aveau și etică în practicile lor, spuneau că o fac pe gratis pentru că dragostea nu poate fi exprimată în bani sau în cuvinte, că dragostea se simte, și ei simt dragostea dintre noi doi ... da, sigur!

Atâta amalgam de vrajeală, de fabule și gargară n-am întâlnit nici în La Fontaine, unde exista și o pildă. Dar aici unde este pilda? Nici nu poate fi vorba de așa ceva, dacă ar auzi Cupidon de personajele ăstea, ar face spume și i-ar nimici, ticăloșii!

Capitolul 4

Reminescențe în note fine

Acea zi însorită este greu de uitat, soarele era într-o bună dispoziție, radia, avea o lumină blândă, o lumină ce inspira mult calm și voie-bună, te chema la viață ... era irezistibilă, nu-ți rămânea decât să te lași dus de val și te îndrăgosteai pur și simplu. Ei, uite că am spus-o!

Gândurile îmi erau mai clare decât oricând, simțeam în urină că acea zi avea acel-ceva în ea, avea să fie una deloc normală. Eram hotărât să îmi găsesc muza, chiar dacă ar fi însemnat că trebuia să aleg după ea ore întregi, fără pic de regret, fără a ști dacă merită sau nu. Și iată că-mi vedeam de ale mele, mă reflectam în oglindă mai vesel decât

oricând, mai mult decât mi-aș fi închipuit, aveam un alt aer în mine, parcă mă reinventam.

Este incredibil ce poate face o zi însorită dintr-un om, poate să-l resusciteze din rutina zilnică și să-i schimbe felul de-a fi la 180 de grade, dintr-un licărit de raze! Aici nu era nevoie ca Samantha să dea din nas și magia să înceapă, natura își urma cursul ... fără niciun fel de influențe.

M-am hotărât ca starea mea de spirit să fie reflectată prin hainele ce le îmbrăcam, așa că-am deschis ușa șifonierului și m-am apucat să-l studiez. Totul era negru, închis, nici urmă de culori vesele. Era momentul să trec la artileria grea, așa că dau la o parte tot ce era la suprafață, amintindu-mi de câteva haine cadou - nebăgate în seamă până în acea zi și le-am probat, mi-au plăcut, parcă îmi plăceau ... dintr-o dată. Îmi veneau destul de bine, semn că persoana care mi le-a dăruit a știut să-mi aprecieze dimensiunile, așa că-i mulțumesc în gând, în timp ce mă parfumez – după ce m-am spălat. Mi-am făcut din ochi, într-un stil narcisist, și am pornit la drum ... cu planuri mari.

Aveam totul prestabilit : când o văd pe EA, să n-o scăp din ochi, s-o urmăresc îndeaproape, fără să fiu remarcat și atunci când găsesc momentul oportun să intru în vorbă cu ea, într-un fel sau altul.

Mi-am salutat vecinii, în timp ce treceam prin fața scării, fredonam în gând versurile : I am to sexy for my cat, to sexy for my car, to seeexy, și sorbeam din priviri atmosfera din jur: păsărelele erau vioaie, se zbenguiau într-un stil numai-de-ele știute, mămicile își alintau copiii într-un limbaj numai-de-ele cunoscute, cu niște strâmbături de-ai putea spune că i-ar lăsa fără meserie pe mulți clovni, până și polițiștii erau hotărâți să nu doarmă în mașina de patrulă, de data asta. Era mă-sa, ce să mai discutăm!

Am trecut pe la automatul de cappucino, și mi-am luat de data aceasta un ceai cald, se spune că pe vreme caldă , băuturile calde sunt cele mai recomandate, pentru a ține de sete și pentru a te scăpa de răceală, întrucât mulți fac excese în privința temperaturii băuturii. Foarte amuzat de expresia vânzătoarei, care mă considera probabil sărit din minți, dar la fel de amuzat am fost și eu când am trecut peste 2 zile pe la magazin și am observat-o cu batista în mână – pe care dădea s-o ascundă, nu voia să recunoască faptul că aveam dreptate. Cu ceaiul în mână, cu ochii în patru, trec strada către aleea care ducea în mult-iubitul meu parc, sunt claxonat de-o mașină ce părea fi plină de femei, fără niciun motiv anume în ceea ce privește circulația – trecusem pe trecerea de pietoni. Era o mașină plină de fete, care mai de care, cu nuanțe cât mai deochete ale părului, rimelului, fondului de ten sau machiajului. Geamul a coborât și șoferița m-a întrebat direct

- Unde mergi?
- Unde mergi și tu, bineînțeles, spun eu puțin roșind.
- Eu merg la o plimbare cu fetele, după care merg unde mergi și tu
- Asta înseamnă că te-aștept aici în ?
- Două ore, , adăugase șoferița.
- S-a făcut! am spus eu cu multă siguranță, cu tonul unui soldat la datorie.

Mașina a plecat în trombă, timp în care fetele din mașină au scos un mic ciripit, zâmbete și priviri circumspecte în direcția mea, pe care n-am putut să nu le observ în cele câteva fracțiuni de secundă. Ei, bine, această conversație de câteva secunde a avut un impact major asupra mea, eram pur și simplu în stare de șoc.

Nu știam ce să cred! Ce să fac? Să iau în serios invitația domnișoare de mai devreme sau s-o iau drept o simplă glumă, o simplă gargară la colț de stradă? Avusesem atâtea contacte cu femeile și niciuna din ele nu s-a sinchisit să intre în vorbă cu mine, darămite să mai facă și invitații, neaa! Este imposibil acest lucru! Nu este cu putință! Dar ... am să încerc, până la urmă nu am nimic de pierdut, nu-i

așa? Am să fiu în două ore fix în acest loc ... pe care-l veneram, îl consideram centrul universului meu și al ei. Un loc ce ne-a unit destinele, un loc aparte, un cadru al unei adevărate povestiri, demne de împărtășit și altora.

Toate tacticile mele s-aud dus pe apa Sâmbetei, căci n-apucasem s-aplic mare lucru din ele, ba dimpotrivă, n-aveam în mine fața de om serios, în momentul în care m-a abordat domnișoara aveam un zâmbet ce oglindea dispoziția mea din acele clipe. Până la urmă teoriile și planurile nu sunt altceva decât simple suporturi mentale, repere, dar realitatea este alta ... destinul este unul plin de surprize, mai ceva decât Andreea Marin. În final, am decretat, ca un adevărat președinte al creierului meu: o aștept, așa cum am vorbit, sunt un om de cuvânt și mă voi purta ca atare! Da, sunt un bărbat (aveam 17 ani), și voi da dovadă de bărbăție.

Cu aceste gânduri în cap, mă plimbam cu mâinile în buzunar pe bulevard, făcându-mi scenarii despre cum ar putea să se desfășoare așa-zisa întâlnire, făcându-mi griji să nu cumva să spun ceva necuvenit și să stric totul. Eram atât de concentrat la ale mele încât a trecut un bun prieten pe lângă mine și nici nu l-am observat, dar el m-a observat pe mine și m-a cotit. M-am uitat la el cu un aer de om șocat și-n același timp mirat de cele întâmplare, de-ai fi zis că-s puțin plecat de-acasă.

- Ce faci, Davide? Ai tras o dușcă de dimineață de-ai ochii atât de lucioși?râse pe sub mustață Aurici.

- Salut! Nu, nici pe departe. Ce vezi tu în ochii mei e licărirea dragostei, prietene.

- Ce licărire, ce dragoste? Ce tot îndrugi?Știam că nu te vezi cu nimeni ... aruncase el pastila, astfel încât eu să dezvolt subiectul.

- Dragoste, da! O dragoste nemaîntâlinită, nemaivăzută ... la propriu, am spus eu puțin dezamăgit de realitatea crudă.

- Și cine are onoarea de a-ți împărtăși dragostea, mă rog?!

- Când aflu, am să te informez îndată, stai fără griji, adaug eu , în spirit de glumă să pot scăpa de responsabilitate.

- Ai înnebunit de tot, știai lucrul asta, David?

- N-am înnebunit, e doar dimineață și cred că am văzut prea multe filme romantice în ultima vreme. Mai am puțin și mă transform într-un romantic incurabil.

- Hai să mergem la umbră, undeva în parc, să nu stăm în mijlocul străzii ca două țate. De-acord?

- Haidem!Să mergem, să nu mai pierdem timpul.

Zis și făcut, mergeam agale, în drum spre prea-iubitul nostru parc, căci acolo ne strângeam toți prietenarii și povesteam până la miezul nopții, de sunau părinții noștri după noi ca la linia fierbinte. Aveam darul de-a sparge semințe și de-a face mormane de coji de semințe în jurul nostru, aveam senzația că așa nici vântul nu mai ajunge pe la noi, de la zidul de semințe format împrejur. Semințele erau de bostan, de floarea-soarelui, fiecare avea specialitatea lui, eu mi-eram adeptul bostanului.

Aveam și fete pe lângă noi, vecine de la bloc, de la alte blocuri, sau prietene de-ale vecinelor noastre, însă rareori se-ntâmpla ca doi membri ai clanului-soprano, fată și băiat să aibă relații amoroase. De obicei erau trecătoare și toți glumeam pe seama lor, spunându-le că frații și surorile n-au ce căuta împreună. Da, așa ne vedeam, ca pe o mare familie, o adunare generală de oameni buni, și la bine și la greu. Dar, nu de fiecare dată era așa, pe măsură ce anii treceau, membrii deveneau tot mai puțini, imediat cum își găseau perechea – o răreau și mai târziu chiar nu mai răspundeau la telefon, rămânea un simplu salut pe stradă sau chiar doar priviri, fără niciun salut.

În drumul meu către parc, însoțit de un membru al clanului-soprano, mă gândeam la faptul dacă aceasta domnișoară, pe care urma s-o întâlnesc peste două ore, urma să mă răpească din familia mea

dragă. Teama de necunoscut îți aduce mii de întrebări la care trebuie să nu-ți răspunzi singur, căci riști să fii subiectiv și să nu-ți dai întotdeauna răspunsurile potrivite. Prietenul meu era foarte bine aranjat în acea zi, poate chiar în ton cu vremea așa cum eram și eu, ceea ce mă făcea să cred că nu am fost singurul lovit de această senzație de bine. Acea zi de mai era una revigoranta, una în care băntul bătea exact când trebuia și exact cât trebuia să bată, fără să deranjeze pe nimeni, păsărelele ciripeau în surdină și roiau în jurul copacilor îmbătate de aerul curat, copiii zburdau, urlau unul după altul cu fețele neîncruntate, părinții păreau mai lipsiți de griji, așa cum erau altădată. Aurici îmi vorbea acum despre pasiunea sa, fotbalul, despre antrenamentele sale zilnice, despre noul său antrenor care reușea să uimească toată echipa cu stilul său milităresc, despre rezultatele în bine ce le-au simțit de când a preluat conducerea antrenorului, despre faptul că a ajuns să fie titular pe poziția de mijlocăș și că are impresia că și-a găsit vocația pentru viața asta. L-am încurajat, i-am spus că-i admir stilul de joc strategic pe care-l adoptă, că-l consider un viitor căpitan al echipei naționale, chiar. Încântat de toate spusele mele, Aurici mi-a mărturisit că sunt un bun prieten și că nu va uita niciodată de unde-a plecat, în cazul în care va ajunge acolo unde i-am spus eu că va ajunge.

Aurici era un băiat înalt, la 1,85 m, cu trăsături rigide, cu nasul mic și ascuțit, cu bărbia ieșită în afară, părul brunet, bărbos, fizic athletic, picioare butucănoase, brațe puternice, astfel încât reușea să

câștigate multe dueluri cu adversarii pe teren, de care reușea să treacă neobservat, deși mare, se strecura printre jucători cu multă ușurință, ca o gazela, și dădea dovadă de mult fair-play, îi condamna pe colegii săi care, de multe ori, trișau sau încercau să facă asta. E de apreciat, nu am cuvinte ...

În timp ce mă plimbam printre aleile înmugurite, întrevedeam printr-un exercițiu de imaginație viitoare alei de-un verde splendid, mă așteptam să-mi văd prietenii din parc binedispuși și ajungând la capătul aleii ... surpriză : erau toți cu zâmbetul pe buze. Nici n-am reușit bine să mă apropiu de ei și aud țipetele lor :

- Oo, bine v-am găsit, dragilor! spuse Marcu
- Bine ați venit, mai! Asta voiai să spui, nu-i așa? Îl combate Maria
- Dar cărui fapt îi datorăm onoarea? Ne întâmpină Ioana
- Haideți la păpat! Zise Andrei
- Cu cine să-ncep? Am întrebat eu
- Poți să-ncepi cu mine, zise Ioana
- Biensur, mon ami!

Zis și făcut, îi iau pe rând și-i pup, pe fete le și îmbrățișez, ca și semn de recunoștință pentru binevenita și drăgălașa întâmpinare.

Nu era de ajuns că venisem cu gânduri bune, au mai adăugat și cei dragi mei sare și piper eram tot numai fericire.

Dar, deloc surprinzător, vedeam pe chipul lor că suntem în asentiment. Era o atmosferă ce era ruptă din basme, din filmele americane cu happy-end, filme deloc neinspirate ar spune gurile rele. Iată că totul este cu puțință, chiar și într-o urbă ascunsă de lume, cum îi spuneam noi.

Discuțiile erau aprinse, timpul trecea altfel și nimănui nu părea că-i pasă de acest aspect, nici măcar mie. Așa se face că la un moment dat consult ceasul și observ că trecuseră două ore bune în clipa aceea îmi sclipește mintea și-mi aduc aminte că urma să am o întâlnire. Daa!Întâlnirea mult-visată urma să aibă loc în exaact 2 MINUTE, iar eu nu sesizasem acest aspect. Cum?Cum am putut să fiu atât de neglijent?

Îmi iau inima-n dinți, salut respectuos și mă scuz spunând că am o întâlnire foarte importantă de la care nu pot lipsi.

- Să nu uiți să ne povestești tot, prietene!mă roagă Alex
- David, îți țin pumnii, scumpule!spuse Maria într-o doară
- Vin, la mama să te aranjeze, să te îndrăgească pe loc.

Și astfel, Andreea mă ciufulește și mă pupă tandru pe nas.

- Îți mulțumesc, sper să fie bine.

Plec, uitându-mă în urma mea și toți mă salută și mă îndeamnă să fiu tare, să am gândurile bune, să nu uit asta.

Nu știam cum să ajung mai repede, nu știam cum să fac să fiu punctual, pentru a face o impresie bună, în acele secunde îmi doream să se fi inventat teleportarea sau să pot opri timpul și să mă strecur la locul „faptei” la timp. Dar, eram uman, eram conștient că voi întârzia și trăiam cu teama că ea nu va mai fi acolo când ajung eu acolo ...

Ajung la locul stabilit si constat că nu era nimeni acolo să aștepte. Mă invadară două gânduri de-ndată : 1) liniștea, căci puteam să fi ajuns înaintea ei (bazându-mă pe faptul că fetele ajung la timp de sărbători doar) ; 2) disconfortul, paranoia, puteam să fi ajuns după ea. Am hotărât să aștept, era de datoria mea sa fac acest lucru, mă lega de locul acesta o amintire mai mult decât plăcută – întâlnirea a două suflete, poate pereche.

Timpul trecea, eu nu mai aveam stare, eram tot mai neliniștit și mai agitat, eram neîncrezător, mă gândeam că poate a fost totul doar o glumă , o joacă ... Lumea trecea curioasă, mă privea direct în ochi, aveam impresia că știau motivul pentru care aștept acolo, mă sfruntau cu privirea și-mi transmiteau mesaje subliminale : „n-o mai aștepta, nu

fi prost!Ce mai cauți aici?Nu vezi că nu mai vine? Bă băiatule, ești prost tare!”

Parcă hipnotizat de toate astea, în hotărârea mea să plec, mă uit la ceas și observ că trecuseră 15 minute. Îmi spun că „vocale” oamenilor de pe stradă au și ele dreptatea lor, așa că-mi iau tălpășița de acolo și încerc să mă-ndrept spre casă, căci îmi era nu-știu-cum să mă-ntorc în parc, îmi era teama de situația penibilă în fața căreia aș fi fost pus. Aveam nevoie de liniște, aveam nevoie să meditez asupra celor întâmplare, așa că dau să traversez strada, mă asigur în stânga, apoi în dreapta, pun piciorul pe trecere, deci era normal s-am prioritate. Îmi îndrept privirea cu o grimasă neplăcută înspre partea stângă și mă izbesc de imaginea domnișoarei mele.

Pentru o secundă nu-mi venea să cred și am crezut că este rodul imaginației mele bolnave, nu-mi venea să cred ochilor, am căzut instantaneu pe gânduri.

- Hai, dragule!Doar nu voiai să pleci și să mă lași să te aștept aici?
- Am crezut că n-ai să mai vii și ...
- Cum să nu mai vin?Am întârziat „puțin”, dar m-am încadrat în sfertul academic, nu-i așa?Voiam să văd dacă merit sau nu așteptarea, se pare c-am meritat-o ...

- Rămâne de văzut!
- Ha!
- Glumesc, chiar voiam să te revăd. Cine nu ar vrea să te revadă?
- Lasă complimentele pentru mai târziu și hai să mergem, în scurt timp vor sări la bătaie participanții la trafic.

Arunc o privire în jur și observ cu uimire că se formase o coadă, de-ai fi spus că este o coloană oficială, iar noi am fi fost regele și regina.

- Ia-o acasă, maca-ți-aș moaca ta! Dar eliberează strada odată!
- Tiiit! Hai, bulangiule, urcă-n mașină, ești prost și la pomană?

Tresar și-mi arunc scaunul pasagerului și elegant o îndemn să-i dea blană.

- Să mergem, în viață cu noi!
- Ce vorbe mari de la un puști ca tine! Îmi plac băieții ca tine, am cu cine purta o conversație, spuse ea trăgând cu ochii, din când în când, la mine.
- Și mie-mi plac fetițele nepunctuale, să știi! Sunt delicioase!

Și pufnirăm amândoi într-un râs mai contagios decât al lui Becalli, râs ce s-a dovedit contagios pe tot drumul.

- Unde mergem? Întreb eu, de parcă mai conta unde ...

- Mergem într-un loc paradisiac, ai să vezi. Râde ea pe sub mustață
- Serios? De-abia te-aștept!

Aflu după îndelungi rugăminți că aveam să oprim într-un parc, un loc secret, din spusele ei.

După ceva vreme de mers și flirtat pe alocuri, am ajuns și la preamărețul parc, inițial n-am reușit să disting prea mult din silueta sa, razele puternice ale soarelui reflectau în parbriz așa că surpriza s-a păstrat până la capăt. Cobor rapid din mașină și ajung în dreptul ușii ei, fac o reverență, îi ofer mâna și pornim spre parc.

Pe măsură ce ne apropiam se simțea un miros puternic de tei, un miros de după ploaie, deși nu era cazul, vantul adia și ne desprindea firele de păr de pe capete, aveam senzația de deja vu, parcă mai fusesem cândva acolo, poate într-o altă existență căci nu mai călcasem acolo niciodată. Voiam s-o țin de mână, dar mi-era teama că era prea curând și am preferat să mergem apropiați unul de celălalt, ajungem la destinație și se afișau niste copaci imenși, ca din povești, ni se-nșiră în față o poieniță viu colorată, de la albastru azur la roșu aprins, cu băncuțe elegante din lemn masiv, mă ia de mână brusc și-mi spune s-o urmez.

Urmez instrucțiunile ca atare și mă las dus oriunde vrea să mă ducă, facem ceva metri prin înmiresmata și oacheșă poieniță, cu privirile furate de peisajul pitoresc, eram ca-ntr-o visare. Și mergând prin parcul ce părea interminabil – lucru care nu deranja pe nimeni – ajungem la o mini-cascadă ce se prezenta sub forma unui cerc, împrejurul său era cuprins de bănci așezate după forma-i, era încercuită de-o balustradă din fag masiv, și avea dedesubt leduri ce prindeau diferite culori, cascada curgea de pe un mini-versant, construit de nimeni alta decât mama-natură. Rămân puțin purtat de val și nu aud că ea îmi vorbea despre acest loc, despre semnificațiile sale, așa că mă trezesc cu un ghionț.

- Scuză-mă, m-a luat valul! E mirific aici!
- Ai dreptate, așa am pățit și eu când am venit pentru prima dată aici.
- Cum ai descoperit locul acesta?
- Simplu, dintr-o pură întâmplare. Eu obișnuiesc să mă plimb cu mașina prin diverse locuri, niciodată nu opresc, dar atunci am făcut un mic popas, și mergând pe acea alee, deveneam din ce în ce mai curioasă să aflu ce se află la capătul său cu fiecare pas ce-l făceam.
- Și cum de m-ai adus tocmai pe mine aici?
- Vei afla la momentul potrivit. Dar, până atunci hai să luăm loc pe bancă, mă dor picioarele, nu-s obișnuită să merg atât pe jos.

- Ha-ha! Va trebui să te iau cu mine la alergat, să afli și tu cum e să activezi hormonii fericirii.
- Hormonii mei au luat-o razna de mult, nici nu știu dacă mai există vreunul de fericire rămas pe undeva.
- N-ai de unde să știi până nu încerci pe propria piele, nu?
- Cred c-am să fac o încercare, mă las pe mâna ta, până la urmă și tu te-ai lăsat pe mâna mea acum.
- S-a făcut! Avem o înțelegere! adaug eu entuziasmat
- Da! Acum spune-mi ceva despre tine, pentru că nu știu decât că te cheamă David.
- Nu știu cu ce să-ncep ...
- Poți să-ncepi cu începutul, de exemplu, numai să-ncepi.
- Am peste 17 ani, sunt un licean-întreprinzător, vaccinat, devreme-acasă, presărat cu puțin umor, ador natura, plimbările prin parc, cititul clasicilor, iubesc muzica, trăiesc pe-un ritm de melodie, îmi place arta, deși nu sunt artist, îmi place să comunic, să aflu lucruri noi tot timpul, să fiu informat în permanență, să știu ce se-ntâmplă în jurul meu.
- Interesant, mi-ai spus mult și totuși nimic despre tine ...
- De ce spui asta?
- Ce fel de liceu frecventezi?

- Unul cu profil umanist ...
- Este explicabil! Mai ai frați, surori?
- Mai am o soră, o cheamă Diana, împreună suntem duo-ul Dublu D. Ar trebui să ne vezi când suntem puși pe feste, totul iese anapoda de fiecare dată.
- Și părinții tăi? Poți să-mi spui ceva despre ei?
- Tatăl meu este avocat, iar mama mea are propria ei afacere, sunt independenți, dar nu unul de celălalt, aici sunt dependenți.
- Da, avocatura este o profesie liberală, la fel și funcția de administrator a unei firme.
- E rândul tău să-mi spui câte ceva despre tine ... sunt nerăbdător.
- Răbdarea este mama înțelepciunii! Să mă prezint : mă numesc Sorina, am peste 18 ani, sunt în an terminal la un liceu cu profil vocațional, plănuiesc să dau la o facultate de arhitectură, aș vrea să construiesc ceva măreț, pentru ca lumea să-și aducă aminte de mine, sunt o fire sensibilă, sociabilă, îmi place să relaționez cu lumea, am un cerc de prietene de suflet de care nu m-aș despărți niciodată, le-aș lua cu mine peste tot, dacă se poate.
- Excelent! Am de-a face cu predecesoarea lui Brâncuși, mă simt foarte onorat de-a mă afla în prezența ta.

- Asemenea! Tu, ce planuri de viitor ai?
- Eu plănuiesc să dau o spargere la Banca Comercială, am deja planurile clădirii, tu fiind arhitectă, ai putea să interpretezi foarte bine detaliile, am deja sculele pregătite, sistemele de alarmă sunt floare la ureche, paznicii dorm cu spume la ora la care intenționez să operez, e doar o chestiune de timp până voi fi cu adevărat bogat.
- Glumești, nu?
- Bineînțeles că glumesc!
- Pfiu, la un moment dat, anumite pasaje din spusele tale păreau veridice!
- M-am uitat la multe filme, imaginația mea este foarte bogată. Am de gând să-mi fac propria mea casa de discuri, aș vrea să fiu Jimmy Lovine al României, să înființez un Interscope al României, ca să zic așa. Aș vrea să promovez artiști cu potențial, aș vrea să iau sub aripă și artiști deja consacrați, din anumite genuri de muzică.
- Cum ar fi?
- Hip-hop, soul, r'n'b, pop. Am de gând să fiu cât se poate de intransigent, astfel încât să mearga totul ca pe roate. După cum spuneam, iubesc muzica, iubesc arta, și muzica pentru mine – și nu numai – este o artă, dacă este făcută bine, din pasiune pentru artă, și nu neapărat pentru bani.

- Trebuie să fie și puțin comercială, că altfel ai avea buget de bicicletă pentru toată viața.
- Așa este! Pentru asta îmi voi căuta un asociat care să fie opusul meu, să putem fi profitabili, voi căuta un foame-după-bani, pe care-l voi ține din scurt, din când în când, să nu facă tarabă din casa mea de discuri.
- Bun plan, puștanule! Și de unde vei găsi bani pentru a începe această afacere? Ai nevoie de-un capital frumușel pentru a pune piatra de temelie a unei case de discuri.
- Nu ți-am spus mai devreme planul cu banca?
- Ceee?
- Glumesc, mama mea este afacerista, remember?
- Da, bănuiesc că ai de unde învăța pentru a putea porni ceva așa de măreț.
- Da, voi învăța de la cei mai buni.
- Ai și-un avocat asigurat, mai ai nevoie de puțin noroc și de-o femeie puternică, care să fie în spatele tău.
- Mi-ai citit gândurile!

Și-am spus, parcă în cor : În spatele oricărui bărbat puternic, se află o femeie și mai puternică!

- Suntem telepatici, pare-se!chițăi eu, cu jumătate de gură
- Și nu ne pare rău deloc!

Așa că dintr-o dată mă ia iarăși de mână, cu aceeași privire misterioasă și-mi spune s-o urmez, de data aceasta chiar nu știam la ce să mă mai aștept. Unde vrea oare să mă mai ducă? Fata este toată un mister, a apărut dintr-o dată, ca o furtună în viața mea, îmi creează impresia că exista undeva acolo, o conexiune. Mergem în direcția cascadei, ne apropiem de ea, îmi arată că este adâncă, și ce adâncă (bine că n-am rău de înălțime), și mă duce undeva prin lateral către un pasaj ce avea intrarea spre niște scări, la fel, natural construite.

Aceste scări duceau în jos, în neant, adrenalina deja-și făcea apariția și totodată curiozitatea mă măcina ... aveam aceeași întrebare ca toată lumea : Unde duc scările?

După ce mergem de-avem impresia că sunt nesfârșite scările, în sfârșit ne apropiem de final, se întrezăresc niște mici peisaje ce păreau promițătoare la prima vedere.... și ajungem. Pun ultimul pas pe sol, îmi leg șireturile și când mă ridic, totul mi se arăta ca un tablou ... ca un cocktail de culori și de sunete ambiente. Păsărelele ciripeau, se „fugăreau” una pe cealaltă, copacii vegheau, apa curgea într-o veselie, noi eram hipnotizați de cele ce se-ntâmplau.

Șuvoaiele de apă ce veneau de sus, gravitau până la nivelul solului și se izbeau puternic, într-un flux continuu, un circuit al naturii ce nu cerea decât admirație, și într-adevăr asta primea : admirația noastră. Cu privirele-mi ovaționiste, mă rotesc către Silvia și-o iau de mână, ea nu se împotrivește și mergem mai aproape de acea apă fermecată, însetați de necunoscut. Ea mă roagă să ne apropiem, o avertizez că ne putem uda sănătos, dar n-o interesa acest aspect, voia doar să vadă mai de aproape minunăția, așa că ne-am apropiat. Mi-a sugerat să mergem pe o cărare ce ducea în spatele cascadei, așa că am urmat cursul naturii și ne-am așezat în spate, unde apa ce cădea de sus ne trecea prin fața ochilor, la câțiva centimetri distanță. Totul era ca un filtru, ne înprospăta mintea și ne făcea să vedem totul mai clar, mai pur ... Era în același timp un zid între lumea de afară și noi, aici eram protejați, ne simțeam în siguranță. Mă trezesc brusc c-un sărut din partea ei care nu se mai termina și Doamne! Nu voiam să se mai termine niciodată.

Ne oprim pentru o clipă, ne uităm înfocați unul la celălalt cu respirațiile greoaie, ca după un adevărat maraton și continuăm să întreținem focul ce s-a aprins cu câteva momente înainte. Îi simțeam bătăile inimii cum i se intensifică și eram conștient că și ea mi le simte pe ale mele, era totul în doi acum, trecusem de la persoana I la persoana a II-a într-o clipită.

Si dintr-o data mintea-mi fugе in zig-zag, din loc in loc, din persoana-n persoana, de la un neuron la altul, am totul si totusi nu am nimic, am stabilitate si totusi nu am, am o varsta si totusi n-o am , de-a dreptul. E totul real sau e totul in mintea noastra?

Am adesea, cum am avut adineauri, ganduri ce-mi fug prin minte, dar sunt parca prea multe si prea dintr-o data, incat nu reusesc sa le deslusesc, ma gandesc la ceva, dar parca nu stiu exact la ce, dar totusi e ... ceva. Asa cum mi-s acum, ingandurat, dar daca sunt intrebat ce am , nu as sti ce sa raspund , ma gandesc la ... la ce? La nemurirea sufletului?

Totul a fost ca un vis din care nu voiam sa ma mai trezesc, era totul ca un miraj, dar ... era cat se poate de real si mai presus de toate mi se intampla tocmai MIE.

Iti multumesc Dumnezeu! Obisnuiam sa spun to timpul in gand. Gesturile-mi de gratitudine mi se puteau citi pe fata-mi cu grimase joviale, mi se putea observa cu nonsalanta licarirea din ochi.

Aceasta stare nu o ascundeam nicio clipa si nici n-aveam de gand s-o schimb, nimic nu-mi putea sta in cale, o, da!

Zeita mea imi spunea adesea ca sunt un euforic incurabil si ca, mai rau, mai sunt si molipsitor. Poate ca avea dreptate, n-o

contrazic. Ca sa vezi! Aveam un efect pozitiv si eu asupra indragitei mele si nu-mi pareau rau deloc.

Ma gandeam ca ma pot considera un adevarat norocos ca am gasit cu adevarat fericirea, ca Bill Gates e gelos pe mine, deoarece fericirea nu poate fi pretuita oricum, nu poate nicicand, niciunde fi cumparata, toti banii din lume nu mi-ar fi putut oferi implinirea.

Pe masura ce zilele treceau, ma vedeam o alta persoana, ma surprindeam zambind asa ... din senin, chiar si atunci cand situatia nu o impunea.

Devenise totul din jurul meu roz : parintii roz, prietenii roz, zilele roz, roz vedeam in fata ochilor, roz mi-era si tricoul, ajunsese sa ma dau pe roz si-mi mergea totul ca pe roze.

In timp ce prietenii mei isi tineau prietenele de mana sa nu cheltuie, eu ii dadeam mana libera tot timpul, fericirea ei era fericirea mea, era fericirea NOASTRA, tot ce tineau de roz, tineau de lumea noastra.

Lumea noastra nu era o lume oarecare, nu oricine avea acces la ea, nu oricare o putea intelege, astfel ca preferam sa ne dam de partea celor care erau in asentiment.

Clipele alaturi de ea deveneau eternitate, momentele petrecute impreuna deveneau tablouri clasice, iesirile cu ea bateau romanele lui Sandra Brown, pana si Steven Spielberg ar fi dat orice sa ne ecranizeze POVESTEA.

Dar, neah, nimeni nu poate reda in cuvinte mai bine decat mine ceea ce se petrecea, pana si fantasticul e un gen destul de slab sa poata reda fidel sentimentele noastre.

Stiu, tind sa cad in ridicol, sa capat trasaturi de patetism, bun, asta constientizez. Ceea ce vreau eu sa subliniez prin toata aparenta ,exagerare' este ca as vrea sa las o mostenire omenirii, daca nu e cu putinta mai mult, din sensibilitatea mea, sensibilitate specifica omului, in general.

As vrea ca toata lumea sa poata da frau liber trairilor interioare si sa le exprime in exterior fiecare cum poate ... prin muzica, prin pictura, prin versuri, prin declaratii, prin dans, prin arta in general, sa facem din sensibilitate o arta.

Capitolul 4

Extremele au un mod ciudat de-a se atrage

Detest persoanele care-si neaga sentimentele, considerandu-le o slabiciune, ceva trecator, detest lasii. Am numai cuvinte de lauda, inasa, la adresa celor care dau curs trairilor, care-si urmeaza inima, care au fost in stare sa nu fac compromisuri pentru lucrurile materiale, care nu s-au ,prostituat' pentru verzisori, care nu au semnat pact cu diavolul doar pentru o fericire de scurta durata.

Pentru ca, sa fim seriosi, banii n-aduc fericirea, sau dac-o aduc, n-o aduc pentru totdeauna.

Bine, gurile sceptice ar spune in momentul de fata : banii n-aduc fericirea, dar o intretin.

Serios? Banii nu vin niciodata curati, ci de multe ori sunt ca un blestem, Banii te ridica, banii te doboara. Intotdeauna am stiut sa stau deoparte, sunt desigur, un rau necesar, dar totul e sa stii sa pastrezi distanta.

Unii oameni se-ndragostesc de femei, alti oameni se-ndragostesc de bani. Oricare din acesti oameni au de pierdut, daca nu stiu sa se autogestioneze. Mai nou, esti considerat o persoana de succes daca ai aceste hartii la indemana. Sa inteleg ca succesul este echivalentul banilor? Aici a ajuns societatea noastra? Raspunsul este un mare DA.

Nici nu pot sa-mi exprim mahnirea in privinta asta, n-ar ajuta la nimic, nimeni nu m-ar intelege, toti m-ar condamna. De ce? Ar spune ca sunt un fals. Da? Da! Tocmai eu care fac acesti bani , care sunt un om de succes, ma plang si ma smiorcai ca o fetita careia i s-a furat acadeaua?

Hai sa spunem lucrurilor pe nume. Banii vin pentru ca trebuie sa vina, orice afacere – cat de mica – aduce bani, mai devreme

sau mai tarziu. Da! Cu banii iti platesti facturile, din bani iti cumperi alimente, bautura, cu banii ... supravietuiesti. Totul perfect logic pana aici.

Unde intervine problema, atunci? Problema intervine atunci cand oamenii dau in cap pentru bani, cand oamenii devin lacomi si nu mai au scrupule, cand vine vorba de bani, cand oamenii ajung disperare si au nevoie de ei.

Banii au cam acelasi curs cu jocurile de noroc : creeaza dependenta. Desigur, jocurile noroc implica bani si sunt mult mai distructive. Poti s-ajungi putred de bogat intr-o clipita si-n urmatoarea clipa sa nu mai ai nimic, sa fii sarac lipit pamantului.

Poti , deci, sa treci de la extaz la agonie cat ai zice peste!

Incerc sa fiu cat mai cerebral, incerc sa ma mentin cu picioarele pe pamant, sa nu devin un impatimit, sa nu-mi creez o dependenta din a iubi banii. Lucrul asta nu-l pot spune si despre asociatul meu. Daca-l privesti calm, obiectiv, impartial, ai putea spune ca este un om ,de treaba'. Dar, daca il iei la bani marunti, e posibil ca lucrurile sa se mai schimbe. Este un ambitios desavarsit, este un zelos din fire, iti poti pune baza-n el, indiferent de circumstanta, poti fi sigur ca nu te va dezamagi.

Are darul de a-ti fi alaturi atunci cand e nevoie, are acest al saselea simt, mai ceva ca masina de spalat ,Whirpool', incat te miroase, n-ai cum sa te ascunzi de el. Este si un bun psiholog, citeste intens carti de psihologie, ii place sa studieze si sa exploreze mintea omului, ii place sa se si autocunoasca, isi doreste cu ardoare sa-si cunoasca bine apropiatii si sa le sara-n ajutor. Nu numai o data mi-a intins o mana de ajutor atunci cand am avut nevoie, desi nu i-am cerut acest lucru, el s-a autosesizat.

Da, dom`le! El! Panaitescu! Corbul! Chiar el! Unicul si inegalabilul.

Isi spune mereu in preajma apropiatilor ca este un om bun cu intentii rele. Este inca un paradox pentru mine.Cum poate un om ca el sa fie si bun si rau in acelasi timp? Cum ? Dumnezeu stie!

Acest tiran, acest barbat care-l puntea intimidat pana si pe Hitler – oricand, era in cele in durma un sufletist. Aceasta latura a lui nu si-o arata oricui. Era bine mascata, era bine ascunsa, dar venea si cu o parola. Daca nu stiai parole, nu aveai acces la ea. Parole nu o stia decat acela care merita si care-i dovedea loialitatea, acela-i castiga increderea.

El, un munte de om, cu trasaturi grave, sprancene negre, stufoase, cu un piept proeminent, dobandit in timpul antrenamentelor

dure de la JUDO – caci era un vechi practicant al acestui sport de contact – cu un inceput de mustata lasat la vedere, cu un spate ce nu-i permitea sa intre normal pe usa, era nevoit sa intre lateral, avea miscari gratioase, in pofida muschilor bine definiti.

Era un gentlemen cu doamnele, un bagabont cu baietii, un adevarat tata pentru copiii lui, un fiu de exceptie pentru parintii lui si un sot-model pentru iubita lui sotie.

Aaa! Era cat pe-aci sa uit! Un adevarat PRIETEN pentru amicii lui, dar un sef TIRAN pentru angajatii lui.

Nu avea mana libera pentru ca aici intervineam eu. Eu creeam echilibrul.

Angajatii nostri, in numar de 50, il priveau cu teama, si ... la naiba, cum sa nu-l privesti cu teama pe un om de 1,90 m de 120 de kg, doxa de marketing, antreprenor –model, un om de succes, un om integru.

Aveau toate motivele sa-i acorde respectul cuvenit, sa-si revizuiasca comportamentul in prezenta lui, sa-si caute cuvintele cand purtau o discutii cu el. Deci, unul nu sufla o vorba in fata lui. Era deja o cutuma, indiferent de angajat : chiar si cei cu experienta si vechime in firma il admirau si din respect nu se purtau cu ingratitude.

Aveau insa o problema : nu accepta sa fie criticat, nu accepta idei noi, avea in mintea sa de procesor intel core-duo o fixatie : nu-i placeau RISCURILE, le detesta.

Astfel ca atunci cand un angajat venea cu o idee noua, dupa ce o testa prin sondaje, tinea cont de opinia publica, dupa teste aprofundate de fezabilitate, nu se ducea in biroul lui, ci venea la mine in birou. Da, chiar la mine, eram un fel de parinte la care te duceai usor sa te confesezi.

Eu eram cel care impaca pe toata lumea, eu rezolvam lucrurile de finete in firma, eu ii slefuiam temeliile, eu ii solidificam structura acesteia. Eu aveam grija ca tiranul sa nu intreaca masura, asa cum si el avea grija sa nu o intrec eu. Eram cainele de paza al firmei. Aveam un miros multilateral dezvoltat, simturile olfactive erau pe plus, ochii ii aveam de vultur, mersul il aveam de broasca, fuga o aveam de Usain Bolt, mintea o aveam de Donald Trump.

Veneau la mine cu teme facute, caci stiau ca nu-s flecar si nu-mi place sa-mi pierd timpul de pomana. Aveau totul intr-o mapa, bine ghivernisita, atent lucrata, explicita sau mai bine zis , scurta si la obiect, veneau cu documentul in format Power point si eram numai ochi si urechi. Incercam sa nu am nicio reactie, chiar daca unele proiecte erau de domeniul ,Micky Mouse', incercam sa nu-mi exteriorizez sentimentele. Le spuneam ca ma voi gandi, ca voi analiza

maa cu mare atentie, astfel incat sa nu-mi scape niciun detaliu, voi face niste sapaturi si-l voi contacta eu in cel mai scurt timp.

Dupa ce o studiam, slide dupa slide, incercam sa-mi fac niste scenarii, sa-mi creez in mintea imaginea, filmuletul acestei investitii, pe cat se poate de aproape cu realitatea. Totul era pe bune, caci totul era pe bani, n-aveam dreptul sa gresesc, aveam dreptul la obligatie, un esec ar fi insemnat poate si scaderea cotelor actiunilor firmei.

Luam totul in serios, dar imi asumam riscuri si am avut nu numai de castigat, ci si de pierdut, dar daca trag linie, daca pun in balanta, ea se inclina in favoarea SUCCESULUI.

Da, Baby! Iubesc succesul mai mult decat ma iubesc pe mine. Succesul este singura mea optiune. Ador sa vad ca toata munca noastra se materializeaza in succes, ca lumea apreciaza si sustine efortul nostru reciproc si ca pun mana si cumpara cd-urile, isi cumpara biletele la concert, muta canalul pe postul unde isi fac aparitia formatiile.

Piata muzicala acum e ca un bazar, toti romanii s-au americanizat, au uitat de limba romana, au uitat sa-i fie fideli tarisoarei noastre, Romania. Si au si toate motivele, nene! Piata muzicala este intr-un continuu declin, este in cadere libera, de cand criza s-a lovit de corabia noastra condusa de-un marinar magician, beat, cu flota-n maneca (uite flota, nu-i flota), deloc elegant, suntem in deriva, si

oamenii ca sa supravietuiasca s-au gandit sa cante pe o limba de circulatie internationala. Dau drumul la radio si constat ca 90 % din piesele pe care le aud sunt in limba engleza, rareori se-ntampla s-aud ceva romanesc.

Au uitat, probabil, ca O-zone a reusit si-n limba romana pe mai multe continente, chiar si in Statele Unite unde-au castigat discuri de platina (1 milion de cd-uri vandute, fizice sau virtuale)! A fost o nebunie la vremea respectiva.

Pacat ca banii le-au intunecat mintile. Banii fac diferenta, o , da! Omule pus in fata banilor isi arata adevarata fata. Dar nu orice om, ci omul care pana atunci n-a avut decat maruntis pe mana, si dintr-o data s-a trezit cu bani deloc de neglijat in cont. Da, acest om incepe sa se comporte ca o fiara, incepe sa aiba comportamentul unui primat, unuia care se bazeaza doar pe instincte si reactioneaza doar din instincte, fara a mai rationa.

Astfel, si eu , la randu-mi, am fost nevoit sa fac acest compromis : de-a semna la casa de discuri artisti cu muzica in limba engleza. Tuturor le-am pus, insa, doua conditii mari si late :

a) Mai intai de toate, vreau sa-i aud cantand in limba romana.

Pai, bai, neneie, daca nu stii sa-mi canti in limba romana, ce pretentii sa mai am sa-mi canti bine in limba engleza?

b) Sa includa pe albumul lor si o piesa – macar o piesa – in limba romana, sa faca, deci, dovada ca sunt romani si ca se mandresc cu acest lucru.

Nu eram atat de pretentios, as fi putut sa pun multe alte conditii, dar mai exista si alte case de discuri, nu-i asa?

Oferta mea era de nerefuzat, ofeream promovare : radio, tv, emisiuni de divertisment, diferte evenimente mondene, aparitii in reviste, site-uri celebre arhi-accesate, niste bani in avans – nu prea multi, totusi, ca sa nu se lase pe-o ureche si nici sa nu li se urce celebritatea la cap. Toate acestea in schimbul unui procent considerabil din tot ce insemna albume, concerte, reclame, s.a.m.d.

Toata lumea avea de castigat : mai ales casa de discuri. Investitia mi-am scos-o inzecit, de foarte multe ori. Dar, am riscat. Si e un stres permanent cu care trebuie sa traiesti permanent. Stiu sa gestionez acest stres, stiu sa-mi gasesc ferestre de aerisire, imi gasesc refugiul in bratele dragei mele domnite, unde timpul parca se opreste, unde viata merita traita din plin.

Micul meu univers, asa cum imi place sa-l numesc – casa mea, e un loc aparte, acolo vreau sa ma duc de fiecare data cu drag, acolo vreau sa imi gasesc alinarea.

Oricat mi-ar fi ziua de grea, de dezamagitoare, indiferent de esecuri, vreau ca atunci cand ajung acasa sa uit de toate. Vreau sa gasesc in acest cuibutor de nebunii – dragostea de care am nevoie, intelegerea mult ravnita, vreau sa-mi gasesc nevasta cu zambetul pe buze si ... daca nu cer prea mult ... aroma mancarii inca de la intrare sa ma izbeasca ... papilele mele gustative s-o ia razna.

Desigur, nu pot sa cer imposibilul si nu am pretentia ca acest scenariu sa fie repetat fidel de fiecare data, dar sa se repete cat mai mult cu putinta.

Oricat as fi de dificil, incerc sa ma mentin si sa fiu realist. Unele lucruri sunt independente de noi, astfel ca a cere imposibilul te face imposibil, si orice e imposibil, e de lepadat si nu vreau sa fiu de lepadat. Vreau ca sotia sa ma iubeasca, sa nutreasca sentimente pentru mine asa cum nutresc si eu pentru ea.

Aici, in povestea NOASTRA, nu poate fi vorba de obisnuinta, sau daca e si obisnuinta la mijloc este o altfel de obisnuinta, este obisnuinta care intregeste dragostea noastra. Dragostea noastra a fost, este si va fi pentru totdeauna, nu m-am mai lovit de astfel de sentimente, nu am mai cunoscut aceste senzatii pana acum, nu am mai auzit pe altcineva sa vorbeasca asa cum vorbesc eu despre sotia mea. Daca ar fi fost la inceput, i-as fi putut spune entuziasm, dar daca vorbesc cu acelasi tremur in voce, in aceeasi maniera juvenila, cu

acelasi ton entuziast, la fel de poetic ca Eminescu. Imi place sa cred ca sunt cel mai norocos barbat de pe planeta. Ca as putea sa ma iau la intrecere la capitolul acesta cu orice alt barbat, ca nici Brad Pitt cu a lui Angelina Jolie, cu ai lui bani, nu ar putea sa-mi faca fata, ba i-as da knock-out din prima runda, nu-i dau nicio sansa baietandrului.

Suntem impreuna un TOT ce nu poate fi separat, inseparabili, infailibili, atat de gingasi unul cu celalalt, atat de suavi impreuna, parc-am trai intr-un roman de dragoste, parc-am juca intr-o piesa de teatru, parc-am canta intr-un muzical de pe Brodway. N-as refuza nicicand ca numele noastre sa fie trecute pe celebrul ,Hall of fame', nu, n-as face asta ... Am senzatia ca anii petrecuti alaturi de ea m-au intinerit, mi-au dat energie, m-au facut mai puternic, iar ea devine din ce in ce mai frumoasa pe an ce trece, ca un vin ... in fiecare an mai bun. Da, o iubesc.

Pleosc!!! se-aude deodata in camera! Ce naiba se-ntampla? Imi dau seama ca pauza mea de pranz s-a transformat intr-un somn de amiaza prelungit.

- David, tu dormi si compania ia foc? Se rasteste Corbul la mine.
- Cred c-am adormit, negrule, m-a ajuns oboseala fara sa-mi dau seama, ce sa mai, ii replic prieteneste, uimindu-ma si pe mine.

- Ca de obicei, dormi ca porcul, muncesti ca porcul, iubesti ca porcul! Tipic!
- Sa mananci ce f.t eu, mai, libidinosule!
- Hai sa lasam prostiile deoparte si sa trecem la subiect, o lasa moale Corbul.
- Da, te rog, spune-mi : ce s-a intamplat?
- Ce s-a intamplat, ce s-a intamplat?! Cum adica, tu nu stii?
- Ce sa stiu, mai, futincuristule? N-auzi ca habar n-am la ce te referi, o fac eu pe fraierul.
- Albumul celor de la Dj`s e numarul 1, cu vanzari record! Este incredibil!
- Stiam ca va fi asa, am verificat site-urile de specialitate in previziuni si anuntau galagia asta de vanzari.
- Si nu ti-a trecut nicio secunda prin cap sa ma anunti si pe mine si sa nu ma trezesc ca fac infarct cand citesc cifrele?
- NU!
- Cum adica nu? Se infurie Cioroiul.
- Bineinteles ca nu!
- Ia stai putin, desteptaciunea pamantului ce te crezi. Dupa ce ca ai actionat de unul singur si i-ai lansat fara ca macar sa-mi ceri sfatul, acum o dai la intors cu mine!

- Nu ai fi fost de acord sa-i lansam, doar te cunosti cat de conservator esti, nu poate omul sa faca ceva decat ascunzandu-se, daca ti-as fi spus de ei te-ai fi urinat in pantaloni de nervi.
- Ai dreptate, cu exceptia partii cu urinatul, se inrosi Corbul.
- Oricum ai urinat pe tine cand ai citit cifrele vanzarilor, continui eu sa fiu agasant.
- Am urinat pe dracu`, limba-n p.z.a ce esti! Esti un oligofren, un pampalau, un necrofil, un fraier, dar TE IUBESC! Ai spart gheata si nu-mi vine sa cred, o sa ne faci pe amandoi BOGATI. Putrezi de BOGATI!
- Stiu, si de asta mi-e frica.
- De ce sa-ti fie frica, bizonule? Esti nebun la c.r?
- Mi-e frica de toti banii astia care vor veni, mi-e frica ca ne vor schimba, ne vor transforma in niste brute, niste sifilitici foame- dupa-bani, care uita de unde au plecat.
- Nu-ti mai fie frica de bani, sa-ti fie frica de mine, ca-ti trag o palma de-ti dau ochii peste cap!
- Hahaha!

Si cu asta am incheiat-o , ne-am strans mainile, ne-am imbratisat, am scos sampania de la rece, am mers cu toata firma si implicit cu Dj`s la cel mai apropiat club si-am sarbatorit in stil

barbar. Da, noaptea a fost de pomina, secretarele noastre se rupeau pe cuburi de-ai fi crezut ca-s ultimele bagaboante, baietii turnau sampanie in pahare de parca erau gratis, ritmurile vibrau si noi le urmaram indeaproape, eram pe val ... cum s-ar spune, eram in VREMURILE BUNE. Piese de la Dj`s erau puse una dupa alta, tot clubul le scanda numele in timp ce dansa, toate femeile veneau si se suiau calare pe ei de parca erau la Rodeo, toti nu se opreau din a-i felicita, era vremea lor.

Le vedeam fericirea in privire, ii vedeam ca nu le venea sa creada ca s-a ajuns acolo, nu se astepta nimeni, nici ei nu se asteptau la un asemenea succes. De-a lungul timpului ajungeau in turnee internationale, aveau sa viziteze Brazilia, SUA, Tenerife, Ibiza, Coasta de Azur, au ajuns chiar si in Dubai. Da, mogulii cu bani arabi, mogulii petrolului ii voiau chiar la ei in hotel. Ne-au ,tarat` si pe noi acolo si vreau sa spun ca n-am mai vazut asa ceva in viata mea, n-am crezut ca mintea omului poate fabrica asa ceva. In afara faptului ca peisajele erau mirifice, erau file de poveste, hotelul, luxul, intregul complex turistic te lasa cu gura cascata ... la propriu. Stateai cateva minute inainte sa intri in hotel si te holbai ca un caine in friptura, ca boul la poarta noua! Na, da-i taranului o ciocolata, arunca ciocolata si pastreaza ambalajul, cam asa se pune problema acum.

Ce ma uimea cel mai mult e ca lumea de acolo nu era lume araba, erau al naibii de multi turisti, aruncati cate 20 pe 10 metri patrati, toti in aceeaasi situatie ca noi, multi dintre ei oameni de afaceri respectabili, dar care oricat de multe ar fi vazut la viata lor, parca n-au mai vazut niciodata asa ceva. Atata opulenta in jur, atata lux, atata prosperitate la un loc n-a adunat nimeni, e un Turn Babel al zilelelor noastre. Luxul era la el ca acasa si incerca sa te atraga in mrejele lui, te hipnotiza, iti facea cu ochiul, si tu nu puteai sa-i rezisti, te lasai dus de val ...

Ne lasam purtati de val, incercam sa gustam din toate placerilor ce ni le putea oferi el... unde au reusit baietii astia sa ne aduca. Cum de arabitoii au cugetat la trupa Dj`s? Cum de le place lor muzica asta? Are si influente arabe , intr-adevar, dar adaptate comercialului. Se gandeau sa –i faca pe baieti imaginea celebrului hotel si pentru acest lucru trebuia sa discutam cu armata sa de patroni petrolieri. Am fost nevoiti sa luam dupa noi o serie de juristi, o serie de translatori, ca sa nu cumva sa fim trasi in piept, desi ... care pe care tragea in piept aici si cum puteau ei sa ne traga pe noi in piept? Cu ce? Sa ne imbogateasca mai tare decat ar fi fost normal?Ha!

Noua deja ni se parea iesit din comun ca ne-au dat niste camere de marimea parlamentului Romaniei, unde ne-au cazat, ne-au tratat regeste, unde iti era mila sa dai baiatului cu bagajele bacsis ca te asteptai sa-ti ceara salariu tau pe-o luna, dar i-am dat 10\$ si ni s-a parut

ca ne este recunoscator. Aveam si inca mai am indoilei ca a fost recunoscator, dar trebuia sa ne serveasca la fel, patronii au avut grija sa-l instruiasca din timp si sa ne faca sa ne simtim regi ... macar pentru o zi!

Si asa ne-am si simtit, camere ne erau imbelsugate cu fructe exotice, sampania era intr-un vas metalic plin cu gheata, caviarul era asezat, ornat si aromat de spuneai ca-i hrana pentru zei, dansatoarele ne invadau camerele mai rau ca tatarii, ne amenintau ca ne fac sclavii lor ... da, asa mai zic si eu, dupa ani de zile de munca sa te vezi acolo Sus, as putea spune, caci stateam la etajul 30, e o implinire nu numai din punct de vedere al carierei ci si sufleteasca.

Unii ne spuneau c-am dat lovitura, altii spuneau c-am spart gheata, gurile rele spuneau ca suntem sclavii arabilor, eu spun ca suntem oamenii potriviti in momentul potrivit. Da, suntem, baby! Avem lumea la picioare, si in curand o sa-i avem si pe arabi la picioare. Suntem civilizatii diferite, dar printii petrolului de-abia ne-asteapta sa le incantam urechile, si , mai ales, de-abia asteapta s-auda melodiile celor de la Dj`s live, sa-i salute, sa le umple buzunarele lor si nou de bani. O, da! Am sa iubesc banii arabi, am sa ma indragostesc nebuneste de ei.

- Corbule, am facut-o si p-asta, omule! Zic eu sec.
- Am facut-o lata, neneie, uita-te si tu unde-am ajuns, in gura arabilor, parca vezi ca vor sa ne converteasca in budism.
- Sa vezi ce dos de laba iti dau peste mutra aia de tigan! Ei vor sa ne faca oameni bogati si tu crezi ca ei ne-au chemat pana aici sa ne convertim. Tu auzi ce stupiditati debitezi, imbecilule? Ai baut prea multa sampanie?
- Cred ca m-a lovit peisajul asta stiintifico-fantastic peste bot! Uita-te si tu ce priveliste avem de la etajul asta, parca ne-a pus Dumnezeu mana in cap! Cand scoteam capul pe geam din birou, in Romania, vedeam angajatii ADP cum munceau, vedeam cum se injurau bizonii in trafic si cum isi aplicau lovituri de karate peste moaca, si simteam aerul de combinat. Aici, cum scot capul pe geam, vad insule, ocean, vad palmieri, daca iau un binoclu si ma uit pe plaja vad numai femei una si una, vad arabitoi cu lanturi la gat mai ceva ca 50 cent. Lucrurile, da, ma cam depasesc. Si cum sa nu ma depaseasca, animalule?
- E prima data cand ai si tu dreptate, de cand ne cunoastem si noi!
- Las` ca-ti arat eu tie dreptate!

Si ma lua prieteneste la bataie, se face ca ma proiecteaza peste umar, ma arunca in pat, o ia si pe-o dansatoare si-o proiecteaza peste mine,

apoi scoate sticla de sampania de sub gheata si toarna in pahare pentru toata lumea, cica face el cinste ... pe banii nostrii, distrusul!

Mai betivan ca atunci nu l-am vazut niciodata, se intrecuse pe el insusi, bea sampania ca apa, Don Perignon era echivalentul apei Borsec in zilele noastre, in mintea lui. Si cand te gandesti ca pentru altii e ceva perfect normal sa consume asa ceva ca pe apa, cand mananca icre negre e ca si cum mi-as unge eu o felie cu Delma, cand le danseaza femeile in ritmuri orientale e ca si cum m-as uita eu la Taraf Tv.

Nu-i corect ca se-ntampla lucrurile astea, nu-i corect ca numai o parte din oamenii planetei sa traiasca astfel de experiente in timp ce ceilalti sa duca vieti monotone, cand se duc la magazin sa-si cumpere o inghetata se uita mai intai in portofel, cand se gandesc de 3 ori inainte de a cumpara ceva la supermarket, nu cumva sa depaseasca bugetul, cand copiii trec pe langa magazine si cer ceva nu stiu ce metode sau minciuni sa foloseasca sa nu cumpere. Cand vine fluturasul de salariu sa-l semneze sa fie ca si cum si-ar semna testamentul, dupa ce impart banii pe datorii sa constate ca nu le mai raman bani decat de mancare si bautura, nu tu concediu, nu tu jucarii pentru copii, nu tu normalitate ... de fapt anormalitatea a devenit o normalitate in Romania de azi. Off!

Corbul dansa din buric intrecandu-l parca pe Borcea de la Dinamo, avea un stil, stilul ,cocor' in el, miscarile lui nu erau tocmai uniforme, aveai impresia la un moment dat ca e tras, dansa si nu-i pasa

ca lumea radea de el si ca voia sa faca poze cu el ca si cum ar face poze cu maimuta. Se distra in felul lui si asa cum intelegea el notiunea asta, intrucat nu i-a fost dat prea des sa fie fericit, nimic nu-l multumea de obicei, dar aceasta surpriza a reusit printre putinele dati din viata lui sa-l satisfaca. I s-au aranjat lucrurile, incetisor, asa cum a vrut el, sa cunoasca succesul si nu orice fel de succes , ci SUCCESUL, sa schimbe aerul de Romania, dar daca se poate pe bani putini sau mocca, si uite ca varianta a doua a fost mai la indemana, si sa imparta succesul cu partenerul lui, adica cu mine.

Cu puteam sa-mi doresc mai mult? Sa-mi vad prietenul in al 9-lea cer, sa ne vad firma intre primele firme – case de discuri – pe plan national si nu numai, sa-mi vad femeia increzatoare in viitor si sa-mi poata pomeni despre un copil fara sa-si faca griji de reactia mea. Ce mi-as putea dori mai mult? As vrea s-avem un copil impreuna, e un lucru care uneste cuplurile, se spune ca un copil te maturizeaza, un copil te face sa uiti de probleme atunci cand il tii in brate si stii ca-i al tau. Acel mic univers al nostru s-ar transforma intr-un univers putin mai mare, ni l-am extinde cu aceasta ocazie, am perpetua familia pe mai departe, as pasa stafeta pentru urmatoarea generatie. As putea spune ca n-am facut umbra pamantului degeaba, ca n-am trait in zadar, ca toate sacrificiile noastre capata pana la urma un contur. Doamne! Viata bate filmul!

Filmele poate sunt mai bine puse la punct, replicile parca sunt mai uniforme, oamenii parca vorbesc ca din carti, adevarul biruie intotdeauna, dar totusi ... senzatiile pe care le traiesti in viata REALA sunt incomparabile cu cele din filme, chiar si vazute-n format 7D, cand esti udat mai rau ca la concursurile cu tricouri ude si te mangaie ceva la picioare cand apar in horror-uri sobolanii, de-ti uzi pantalonii. Pana la urma asta e si farmecul vietii, REALITATEA. Nu ma mai satur de ea, nu-i mai gasesc alt inlocuitor. Dar oare are inlocuitor?

De-abia astept sa-mi tin pruncul in brate, sa stiu ca el este rodul muncii mele, sa ma uit la el si sa-mi vad viitorul in fractiuni de secunde, sa stiu ca las ca mostenire pamantului o capodopera. Stiu ca acum doar pot sa-mi imaginez care este senzatia de-a avea un copil, o stiu doar din relatarile prietenilor mei, din filme, din auzite, stiu ca este un moment unic in viata unui om nasterea descendentului sau. Cand stii ca acea faptura, mica, nevinovata, ce plange pentru ca alta forma de exprimare nu stie in acele momente, vine din mine si din ea, ca este creatia noastra ... parca nu mai tii cont de probleme zilnice, parc-ai avea o vesta si ai fi protejat de raul din jur, parca niciun munte nu mai e destul de inalt pentru tine. Viata capata un cu totul si cu totul alt sens. De-abia atunci incepe. Da. Incepe o viata noua. Incepe responsabilitatea, incepe maturitatea, intr-un cuvant.

Lupta pentru supravietuire isi va spune cuvantul din acel moment, nimeni si nimic nu va putea fi mai important in acele clipe decat familia mea, decat mica mea constelatie. Da, el e venus - care lucesc puternic si ma imbata cu lumina sa, ea este soarele meu, cea care ma lumineaza, ma tine in viata. Noi, impreuna, formam, laolalta, o galaxie. O galaxie neexplorata, o galaxie perfecta, o galaxie plina de armonie, unde atractia gravitationala a planetelor ce-o compun o reprezinta tocmai dragostea. Nu stiu ce m-as fi facut fara dragoste. Nu stiu unde as fi fost astazi si ce as fi ajuns astazi daca nu as fi cunoscut dragostea. Fara dragoste omul este ca ... berea fara alcool. Fara dragoste te simti neputincios, fara dragoste esti lipsit de vlaga, fara ea ... esti lipsit de sens.

- Hey! Trezirea, ce ai patit, amice? Ma impinge corbul brusc.
- Ah, nimic, cred ca m-a luat valul dintr-o data.
- Cred ca toti suntem in aceeasi situatie, ne traim visul, ia si bucura-te, mai lasa fleacurile, hai sa savuram clipa! Carpe diem!
- Hai sa inchinam acest pahar de sampanie destinului!
- Da! Hai noroc, prietene! A venit si clipa noastra, in cele din urma.
- Da, a rasarit si soarele pe strada noastra! adaug eu cu sampania-n nas.
- Cine s-ar fi gandit vreodata c-o sa ajungem aici?

- Nici in cele mai indraznete vise n-am ajuns cu gandul aici, crede-ma.
- Ce sa visezi tu, cand tu dormi iepureste cu ochii deschisi, mai ceva ca Nutu Camataru`! ironic mi se adresa corbul si parca plin de el c-a scos una ca asta.
- Imi vine sa sar pe Maybach si sa flutur din maini ca Becalli, in halul asta am ajuns.
- Ar vrea multi s-ajunga in ,halul' asta, pun pariu pe asta.
- Da, ce n-ar da unii sa fie in locul nostru acum? Sa respire acelasi aer cu printii arabitoi, plini de bani de ,petrol'.
- Perfect de-acord cu tine, multi ar sacrifica orice ca sa poata macar pentru o zi sa vada ce senzatie e cand esti aici ...
- Ciupestema, dar, de fapt, nu ma mai ciupi, mi-e frica sa nu fie un vis, si daca e , parca as vrea sa nu se mai termine.
- Hai sa ne culcam, betivule! Maine e o zi importanta!
- Da, de ziua de maine depinde viitorul nostru!
- Haidem!

Si adormiram, in cele din urma, cu gandul ca a doua zi ... vom avea clipe de aur si vom fi numai aur, din cap pana-n picioare, daca se poate. Si asta o spun fiind modest, ca doar platina e la moda, aurul e ceva „lejer” in zonele astea, aurul la ei e un fel de tinichea la noi.

Si am adormit, un somn adanc, atat de adanc incat m-am pierdut undeva, undeva in adanc, ca-ntr-un ocean, incat nu reuseam sa mai ies la suprafata, ma luptam cu mine insumi, ma luptam cu trecutul. Un trecut nu tocmai glorios, fie vorba intre noi. Nu e ca si cum l-as regreta ... dar mi-am pus amprenta asupra lui impropriu, l-am modelat dupa cum am visat, acum il revad neasteptat, il simt neincetat ... parc-ar fi fost adevarat. Asta-i somnul ce-am visat, asta-i viata ce ma face sa-l doresc schimbat, poate m-as fi trezit acum in alt pat, cu alte visari, visand la alte clipe, mai grandioase ... poate ...

Vantu-mi adia usor ... glezenele-mi tremurau, pantalonii imi fluturau la fel de mandrii ca steagul Americii, stateam la o rascruce de drumuri. In fata ... era viitorul ... in spate ... era trecutu-mi. In stanga era drumul in constructie - si nu m-as risca daca-i Cabinetul Boc la guvernare, asta ar fi insemnat s-astept doua condamnari pe viata ca sa fie gata si el, iar in dreapta era Boc si cei 10 km de autostrada facuti intr-un an. Alegerea era destul de usoara, de-ntors ... m-as intoarce, dar numai ca sa schimb cate ceva, sa fac ca totul sa fie asa cum mi-as fi dorit sa fie, dar si-asa n-aveam nicio garantie ca mana destinului, ca mana Bancii Nationale la cursul euro, n-ar fi intervenit si-ar fi facut tot cum ar fi vrut el, adica asa cum ar ,trebui' sa fie; nu-mi ramanea decat sa MERG INAINTE.

Dilematice-s visele ... parca-ti pun in fata mai multe variante, dar de fapt, exista numai o singura varianta care-ar putea fi aleasa,

celelalte sunt doar de forma. Si, totusi, oricat de mare ar fi fost tentatia sa ma intorc in timp, mi-era teama sa nu dau totul peste cap, sa nu cumva sa intervin si sa fac totul anapoda. Sa vreau sa fac ceva bine, si sa iasa, de fapt, ceva rau, adica prin interventia mea sa nu produc pagube mai mari decat prin lipsa interventiei. Asa ca mai bine-mi vad de drumul, si-asa cum spune si Biblia „drumul cel drept e drumul cel bun”, deci INAINTE.

Exista ceva, ceva de care multi uita si care nu iarta niciodata, si aici nu ma refer numai la Judecata de Apoi, ci ma refer la Karma. Da. Nemilioasa Karma. Ea inseamna actiune. Actiunea reintoarcerii actiunilor tale... cu aceeasi intensitate. Si nu trebuie sa ma gandesc la ceva rau cand pomenesc de Karma. Karma ... tind sa cred ca este efectul actiunilor noastre din trecut ce se rasfrang asupra noastra intr-un viitor apropiat sau indepartat, in viata actuala sau in alta viata.

Deci, prefer sa fac mai mult bine decat rau, sa-mi incarc destinul pozitiv. Asta presupune sa nu facem bine numai pentru noi, ci sa facem bine tuturor, cu fiecare ocazie pe care o avem la dispozitie. Si nu e de mirare ca unii ce fac numai bine sunt rasplatiti cu rau ... e posibil ca raul cu care sunt rasplatiti sa fie un rau din alta viata a lor, una anterioara.

Meditez asupra vietii de pana acum – regret si nu regret, in acelasi timp, asupra celor intamplate. Am luat, la momentul respectiv,

deciziile care mi s-a parut mie corecte fata de imprejurarile date. Deciziile pe care le luam au in vedere ,n' factori ce trebuiesc prin creierul nostru la momentul in cauza. De multe ori suntem superficiali si ne gandim doar la efectele pe care acea hotarare le are asupra viitorul imediat apropiat, si ne scapa efectele pe termen lung. Dar ce vina avem noi in toate astea? Suntem uneori pusi in fata unor decizii destul de importante ce trebuiesc luate in fractiuni de secunde, in nanosecunde, cand presiunea exercitata asupra-ne este uriasa. Aici se face diferenta intre oameni. Si nu e ceva special la oamenii care iau decizii bune.

De ce? Pur si simplu oamenii ce iau decizii bune au avut mai mult vnoroc, sau poate mai multa inspiratie. Poate au experiente in plus, poate au fler sau poate au doar un noroc chior. Nu cred ca exista vreo reteta pentru Succes! Succesul vine dintr-o karma favorabila si decizii bune luate in momente de criza, adica decizii luate cu fler. Mai simplu ... omul potrivit la momentul potrivit si in locul potrivit. Cum vine asta?se-ntreaba unii. Astfel : cum se explica ca unii oameni cu un succes teribil, o ascensiune uimitoare, cad la fel de repede precum au urcat. Au uitat cumva ei reteta succesului? Nu! Karma nu le-a mai fost favorabila.

Asa cum nu i-a fost favorabila Karma prietenului meu bun, Costy, Dumnezeu sa-l odihneasca-n pace. Una din trupele semnate la casa

noastra de discuri a fost atat de impresionata de moartea lui incat a
legat niste cuvinte cum nu se poate mai frumos ... pentru amintirea lui...

Adio, prietene ...

„De data asta am sa ma gandesc numai la mine

Mi-as dori sa incetez sa ma mai gandesc la ziua de maine

Mi se pare mie sau lucrurile nu sunt asa cum ar trebui sa fie ?

Dar, ce-ti pasa tie ca eu sunt actor intr-o tragi-comedie ?!

Prietenul meu Costy e mort de mult dar ii pastrez amintirea vie

Cand mi-a dat Enna vestea totul s-a transformat in tragedie

Cand i-am cerut numarul tau surorii tale si mi-a spus ca ai murit

Mi-era greu sa mai respir, camera se-nvartea si timpul parca s-a oprit

Inca-mi mai aduc aminte cum ne-am petrecut noi noptile

Semnam condica in k_net si cica ne cautam jumatatile

Ma gandesc ca tu n-ai avut ocazia sa-ti traiesti visele

Nu este drept ca nu ai apucat sa-ti duci la capat zilele

Am sa fac tot ce fac pentru tine ca sa-ti onorez numele

Iti promit ca nu am sa le accept nenorocitilor glumele

Am sa-ti cinstesc numele tau la fiecare sticla de bere

In fiecare duminica am sa-ti aprind cate o lumanare

Am sa te port in inima mea acum si pentru totdeauna

Inca ma mai gandesc la tine asa cum ma gandesc la ...

Intr-una din zile am dat peste o agenda mai veche prafuita

Am dat peste numele tau si privirea mi-a ramas aiurita

Ochii mi s-au innegrit iar de atunci n-au mai fost la fel serile

Viata poate mi te-a luat, dar n-a putut sa-mi stearga amintirile

Inca mai vad in jurul meu si astazi de la tine semne

Iti jur ca nu am sa te uit vreodata in viata asta ... prietene ...

Imi este dor de tine si parca nimic din jur nu-mi mai convine

Inca mai sper ca este-o gluma si poate am sa te revad si maine ...”

Da, asa si este, precum e scris, as vrea sa cred ca este-o gluma proasta si poate am sa-l revad ...!

Poc-poc! Trooooosc!

Pleosca!

Ma trezesc cu o dansatoare peste mine care incerca cu disperare sa ma trezeasca... !

- Ce e? Ce se-ntampla? De ce ma palmuiesti, perversa mica? Ai chef de joaca?

Si dintr-o data-i vad moaca-n constructie a corbului cu figura lui panicata care nu-mi suna a bine.

- Trezeste-te, animalule! Sedinta incepe in 10 minute si tu poti mai rau decat Cocolino!

- Liniste-te, tilicarule! In 5 minute sunt ca si gata! Si da-ti moaca asta la o parte, ca-mi strici ziua!

- Mars mai repede la baie, ca-ti sparg mutra cu bata!

- Sunt ca si gata!

Si asa a si fost, am facut cu viteza luminii dus si m-am imbracat cat ai zice ,peste'. Tot ce-mi fugea prin minte era succesul

pe care-l intampinam si pe care nu-l puteam refuza. Si nu ma putea impiedica o mahmureala din a mi-l putea aduce aproape!

Si alergam toti, alaturi de tot staff-ul nostru de consilieri, translatori, ca la un adevarat maraton. Fiecare secunda era iminenta, arabii sunt cunoscuti drept oameni punctuali, care nu suportau niciun minut de intarziere. Si era teribila scena vazuta din exterior ... mi-o si imaginez in slow-mottion, Corbul cu o figura incrunzata, alergand ca un barzoi, puteai vedea capatul holului printre picioarele lui deloc paralele, consilierele-porno, agitandu-se, cu tatele mai mult prin aer decat in sutiene, care ,erupeau' din decoltee ca niste vulcani, isi trageau de fustele-mini, in zadar! Aveam nevoie de ele ca de aer, si nu ma refer la translatie, ci la atentia pe care trebuiau s-o distraga, aveam nevoie ca arabii sa fie concentrati la orice altceva decat afaceri ... aveam nevoie de ceva care sa ne aduca avantajul.

Alergand contracronometru, timpul trecea in reluare, simteam ca ne invartim in cerc si ca n-o sa mai ajungem vreodata in sala de conferinte, aveam impresia c-am trecut pe langa ea de cateva ori, holurile pareau nesfarsite, chiar adevarate piste de alergat. Dupa indelungi eforturi ... am ajuns in fata salii de conferinte exact la tanc! Acolo ne astepta formatia Dj`s, aranjati, dichisiti, miroseau numai Paco Rabanne 1 million, Omnia de la Bvlgari, The One de la Dolce & Gabbana, coafurile le fluturau ca-n reclamele Pantenne, tinuta impecabila. Noi,

ciufuliti, cu burbonele de transpiratie pe frunte, fetele ametite, privirele inclestare, pierdute ... Aveam, totusi, ceva in comun toti : BANII! De la iarba si dolarii toata lumea vedea verde-n fata.

Da, verde e culoarea noastra preferata. Nike Air Max verzi, Bvlgari Omnia Green Jade – Verde, Adidas Green Eco Friendly Shoes – verzi, Benjamin Franklin – verde (100 de dolari), iarba verde ... de acasa.

Ne-am salutat toti respectuos, cei de la Dj`s neputandu-se abtine, isi frecau mainile iscoditor, cu niste fete de mici diavoli, le vedeam privirile verzi cum sclipeau de mi-as fi putut face mustata in oglindirea lor. Aveam, bineinteles, laolalta, un ranjet prostesc, cocalaresc, de copii crescuti la tara, care nu s-au mai spalat de la Botez – tinand cont de transpiratia ce-si facea simtita prezenta.

Niciunul din noi nu avea curajul sa sparga gheata si sa intre in sala de conferinta ... toti gaseam cate un pretext ...

- Intra corbule, un` ti-e tupeul de fata mare? Haha
- Tu vorbești, David? Esti tare ca femeia la telefon!
- Atunci sa intre the Dj`s, ca tot is ei vedetele, ce pana mea?!
- Noi n-am fi pana aici fara dumneavoastra! Deci, aveti onoarea!

- Hai, sefule, intra! Ca intarziem si zboara contractul in aer! Ma roaga frumos o doamna translatora cu care natura a fost foarte darnica. Ma uitam in sanii ei ca un caine-n friptura.
- Bine, bine, hai c-o fac si p-asta, dar pentru asta blonda pune savarina la bataie!
- Hahaha – se auzi in cor in spatele meu.
- Hai, sefu`! Acum ti-ai gasit sa faci glumitze! Stii doar ca-s o credincioasa din fire!
- Daca tu esti credincioasa, blondutza lu` tata, atunci muia-i rupta din rai.
- Hahaha!i-auzeam pe porci razand cu lacrimi.
- Hai, curaj, fratilor! Sa pornim la razboi! Asta-i pofta ce-o poftim! Bogati sa fim, lua-ne-ar naiba de simpatici ce suntem! Vorbisem eu ca un adevarat Mihai Viteazu, imi mai lipsea un cal si securea care s-o tin in mana in directia arabitzoilor imputiti.

Cu un gest discret bat la usha, imi iau un aer de om serios, imi dreg vocea pentru o secunda si astept sa mi se raspunda. Mi s-a raspuns ca pot intra, asa ca am deschis usa cat am putut de elegant, n-am invitat doamnele sa intre mai intai, ar fi fost o insulta pentru arabitoi care considera femeiele niste accesorii si in cultul lor religios barbatul are intaietate, nu exista egalitate intre sexe, exista barbatul si atat.

Asa ca l-am luat pe corbul de maneca si l-am bagat in fata si l-am si auzit in soapta spunand :

- Te-n gura, muila!
- Poftiti, domnule? A fost intrebat de catre un arab.
- Bine v-am gasit, stimabililor!
- Bine-ati venit in ,umila' noastra casa! Simtiti-va ca acasa!
- Ne vom da toata silinita in acest sens, domnii mei! Adaug eu, imediat dupa ce intru.
- Va rugam sa luati fiecare cate-un loc!
- Ce-a spus, sefu`? ma-ntreaba un bodyguard.
- Ia ceva tare-n cur, animalule!
- Asa sa zica, sefu`, mi-as pl in ficatii lor!

Si imediat dupa noi s-au asezat si doamnele, care-au inteles ideea ca ... fiind pe teritoriul lor trebuia sa respectam regulile lor, deci trebuia sa fim niste misogini si ele trebuiau sa fie umile. Cei de la Dj`s au venit ultimii, dar nu si cei din urma, bineinteles, pentru c-au fost aplaudati mai ceva decat Barack Obama. Cei de la Dj`s au facut o scurta reverenta in fata tuturor, asa cum se cuvenea, de fapt, sa raspunda neasteptatului entuziasm ce-l citeam pe chipul jegos al arabitoilor.

- Puteti sa ne cantati ceva live?au strigat la unison gazdele.

- Da`cum! Hai sa-i dam drumul! Puteti sa bateti putin din palme
ca sa ne fie mai usor si noua ...

Si am inceput toti sa batem din palme un tempo arhicunoscut si
asteptam sa vina versurile, sa ne cante si sa ne-ncante urechile ...

You know I know how
To make em stop and stare as I zone out
The club can't even handle me right now
Watchin you I'm watchin you we go all out
The club can't even handle me right now (yeahhhhh)
The club can't even handle me right now (yeahhhhh) ”

Si e ciudat sa vezi arabii sa danseze pe-un house cu influente dance, e
chiar jenant! Dar, daca lor le place, n-am ce le face!

Parca si aud arabitoii : Mai, in bula mia, mai! Ge bine zuna
pieza azda, bana si gamila da din gab pe ea, sa-mi bag bula, mai!

Ma uit la Corb, el se uita la mine si parca ne spuneam numai
din priviri : Am facut-o si pe-asta! Am reusit, da!

Si n-a fost usor... nu, nu a fost deloc.

Cei de la Dj`s s-au oprit din cantat, iar arabitzoii nu se mai opreau din aplaudat, ii si vad ca pe niste foci care dau din labe frenetic.

La un moment dat arabii s-au schimbat la fata ...

Ma uit spre corb, el spre mine cu o privire mirata. Parca cerul s-a intunecat dintr-o data, atmosfera s-a tensionat, linistea s-a lasat in sala, auditoriul s-a ascuns dupa cortina.

Cu un gest ezitant spre capetenia arabilor, il intreb pe capo di tutti capi al arabilor :

- Ge z-a indamblat, mai ? Nu mai blage la dine cum ganta in bula mea?

Arabitoiul sef dintr-o data s-a incrunatat, s-a uitat spre tavan (probabil a vrut sa se uita spre cer gasca, dar s-a lovit de tavan), mi-a aruncat o privire de nfhh si a batut cu pumnul in masa. In secunda doi a inceput sa ne cerceteze cu privirea pe toti, ne scana din cap pana in picioare ... la fete se oprea cam des in zona bustului ... il inteleg ... si eu as fi facut la fel ☺

A ridicat mana in sus si a inceput sa tipe : Alllaaaah!

- I-am zis, stai prietene, ca nu suntem in avion si nu ne apropiem de world trade center!

Dupa ce a strigat puternic Allah, toti bodyguarzii lui ne-au inconjurat, toti si-au scos armele si le-au indreptat spre noi, si au venit si forte suplimentare pe usa. Asta ma facea sa-mi amintesc de bancul cu Chuck Norris ... si i-am spus stop! Stii bancul cu Chuck Norris? Atunci le-a facut semn jigodiilor sa lase armele jos.

- Gare, mai?
- Chuck Norris la un moment dat se intalneste cu 10 mii de talhari. La care Chuck Norris le spune : Ati belit-o! V-am inconjurat!
-
- Hahahaha! Ati belit-o! Hahahaha! De rog, mai, obrejde-ma! Aighe mine, mai! Gata, gata! Acum stop! Toata lumea la pamant!
-
- Ce s-a intamplat, domnul meu? Ii spun eu neintelegandu-i mania!
- Imi zunteti zimpatici, za nu ma intelegeti grejit! Dar am ceva de imbartit ceva cu dine, mai, David! Dar pentru asta trebuie sa plateasca toti! Toti ! Ai inteles, mai?
- N-am inteles, mai, animalule! (citat dupa stimabilul domn Ion Iliescu☺)

Va urma...